

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Demirel, «Meyvalı ağaç taşlanır» dedi.

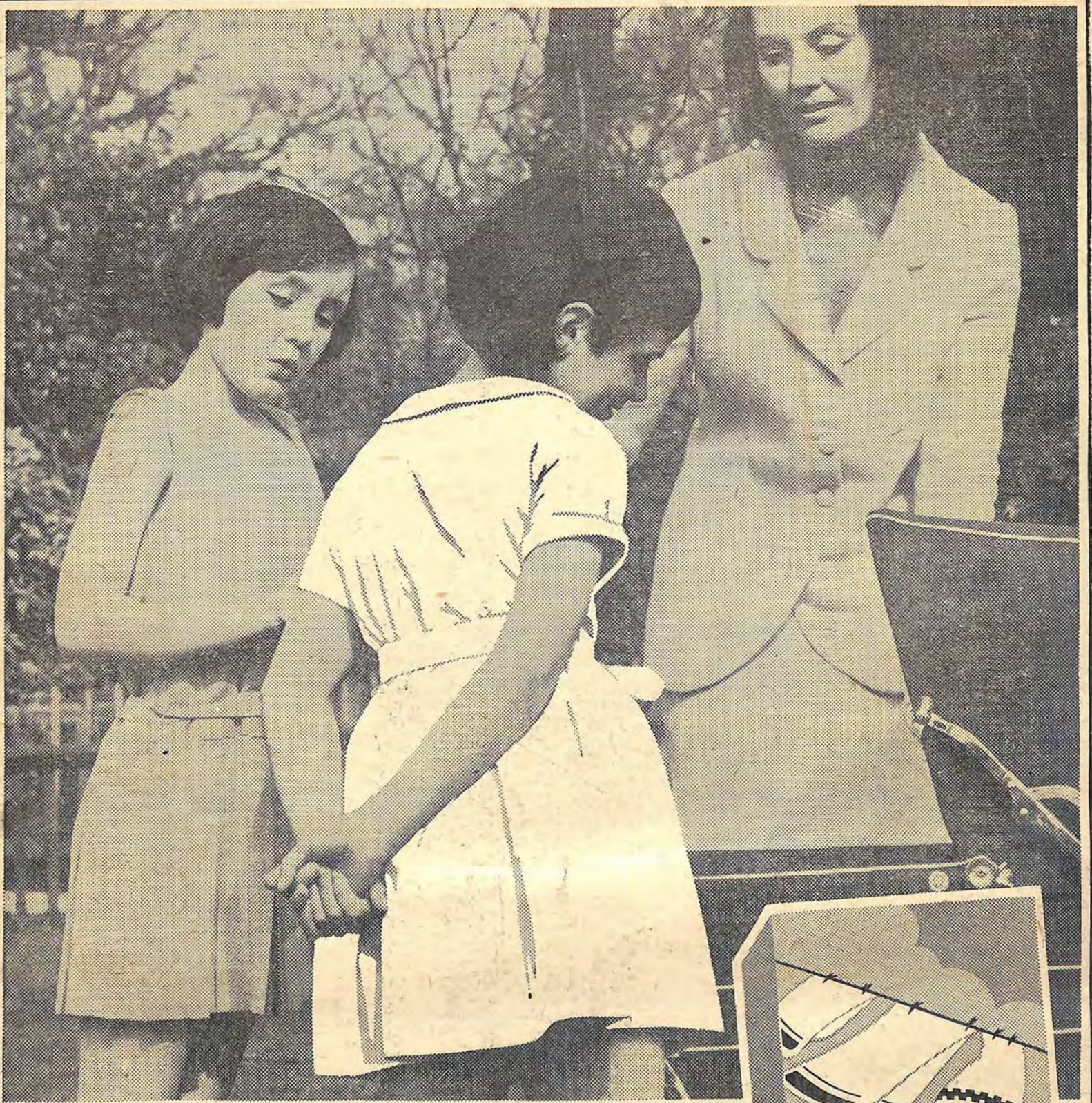
Yazısız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yazısız

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 31 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Temmuz 1967

Turizme de maşallah!

ESKİDEN seyyah derlerdi a-
dına, sonra gezgin oldu,
şimdi de turist.

Vaktiyle pipolu, golf pantalon-
lu, spor ceketli idi. Tokathyan O-
teliyle Perapalas arasında görür-
dünüz onu... Şimdi şortlu, mini
etekli, sakallı veya uzun saçlı,
Sultanahmet meydanında güneş-
leniyor. Eskiden para-babası idi,
şimdi Âdem-baba oldu. Eskiden
Anka kuşu idi, şimdi camlilerin
meydanlarında bir avuç yeme u-
çuşan güvercinler kadar çoğaldı.

Niçin çoğalmasın ki?... Modern
gezginciliğin aradığı her şey var
bizde... Sarı kehribar güneşimiz,
camgöbeği denizimiz, altın tozu
kumlarımız... Gerçi pis otelimiz,
sinekli lokantamız, tozlu yolları-
mız da var; ama bize turist diye
gelen Âdem-babaların kendileri
pis oldukları için pisliğe aşılın-
mışlardır. Sanki:

— Suyla çok oynamaya gelmez,
malûm ya insan çamurdan yara-
tılmıştır.. diyen Baba Erenlerin
nasihatına yeminlidirler.

Batı'dan gelecek turisti yıllar
yılı özlemle gözlemiştik. Döviz
getirecekti bize turist... İspanya
milyonlarca turistin her mevsim-
de topraklarına saçtığı parayla
canlanmıştı, İtalya Akdeniz gü-
neşinin haracını kesiyordu. Şı
yanımızdaki bodur Yunanistan
bile kel tepelerini, ağaçsız koyla-
rını nasıl da sunuyordu turistle-
rine!... Neyimiz eksikti bizim?

Ege Denizinin dantelâsı işlen-
meye hazır bekliyordu; Akdeni-
zin en güzel köşeleri misafirleri
buyur etmeye yeterliydi. İspan-
ya'yı, İtalya'yı çatlatacak tabii
zenginliklerimiz elimizin altında
turist bekliyorlardı...

Meğer ne kadar saf, ne kadar
gaflet içinde imişiz!

Yıllarca turist turist diye sa-
yıkladık, çıka çıka karşımıza sa-
çı sakalı birbirine karışmış me-
teliksiz Âdemlerle, nerde sabah
orda akşam sevgilileri çıktı. On-
lar postu Türkiye'ye seredursun-
lar, turizm gelirimiz insam gül-
dürececek biçimdedir. Hani her yıl
defteri zararla kapatan becerik-
siz tüccarın halinden bin beteriz.
1965 yılında İspanya bir milyar
dolar, Avusturya 420 milyon do-
lar, İtalya bir milyar dolar, Yu-
goslavya 63 milyon dolar, İsviç-
re 312 milyon dolar ve huysuz
komşu Yunanistan 63 milyon do-
lar kazanmıştır turizmden...

Ya Türkiye?

Onu ne siz sorun, ne de biz
söyliyelim!...

Türkiye aynı yıl içinde turizm-
den kazanmamış, üstelik 6 mil-
yon dolar kaybetmiştir.

Bu nasıl olur? demeyin. Bal gi-
bi olur. Türkiye'den giden turist-
ler dışarda 20 milyon dolar har-
camışlar, Türkiye'ye gelen turist-
ler içerde 14 milyon dolar sarfet-
mişler; giden 20, gelen 14 olunca
turizm defterini 6 milyon açıkla
kapatmışız.

Peki... Bu gidişe:

— Maşallah! demek ve Turizm
Bakanlarımızı tebrik etmekten
başka çare var mı?
Var.

Nasreddin Hoca'yı Turizm Ba-
kanlığının başına getirirsek belki
daha isabetli bir iş yapmış olu-
ruz.

Biliyorsunuz Nasreddin Hoca'n-
nın türbesinin kapısı kilitli, çev-
resi açıktır. Türkiye de Nasred-
din Hoca'nın türbesi gibi... Kapı-
sına sözümlü ona kilit asmışız, a-
ma isteyen soluğu dışarda alıyor
ve dövizlerimizi har vurup har-
man savurarak yiyor.

Ve sonra Nasreddin Hoca'nın
bir hikâyesi var ki halimizi daha
iyi anlatacak bir başkasını bula-
mayız.

— Amerika ve Rusya nükleer silâh imâline hız veriyor. —

İki Büyükler!

Hoca'nın yanına yolda birisi
yanaşıp altın bozdurmak istemiş,
Hoca'nın yanında para yok. Al-
mış altını, evirmiş, çevirmiş:

— Bu altın eksik, demiş.

— Eksik olduğu kadar ver, di-
ye diretmiş adam.

Hoca'nın camı sıkılmış:

— Bu altın o kadar eksik ki,
bozdurursan benim sana para
vermem gerekmez, üstelik sen
bana altı akça borçlu kalırsın!

Sevgili okuyucular! Biz turizm-
de bir altın madeni bulduk san-
dık, ama Hoca'nın altını gibi çık-
tı bu altın... Bozdurup da akçaya
çevirmeye gelince biz eloğluna
borçlu çıktık.

Ne yapalım şimdi?

Eloğluna kapılarımızı kapayıp:

— Güneşimizi, denizimizi, kum-
larımızı bize geri verin, vazgeç-
tik bu turizmden... mi diyelim?
Yoksa Âdem-babaların ardına bi-
rer tekme vurup kovduktan son-
ra alışverişi mi keselim?

Var mı bir akıl öğreten?

AKBABA

※

Yasak sonradan gelir

Porselen ithalâtı yasaklanmış.

«İstim sonradan gelsin» hesabı,
bizde yasaklar da hep iş iştin
geçtikten sonra gelir. Örneğin,
ormanların yağma edilmesi ya-
saklandı, ormanlar bittikten son-
ra!... Permi ticareti yasaklandı,
tüccarlar yükünü tuttuktan son-
ra!... İstiab haddinden fazla yol-
cu almak yasaklandı, Üsküdar
vaporu İzmit'te battıktan son-
ra!... Yurda silâh getirmek ya-
saklandı, kaçakçılar memleketi
cephaneliğe döndürdükten son-
ra!... Şimdi de porselen ithalâtı
yasaklandı. Yasaklandı ya, itha-
lâtçılar vagon vagon porseleni
depolara doldurduktan sonra!...

Sanırsız bir gün her türlü yağ-
macılık, kaçakçılık da yasaklana-
cak ama, iş iştin geçtikten son-
ra!...

Ağzını açanı...

Hastalara yemeğin vaktinde
verilmesini isteyen hasta bir ti-
yatro sanatçısı, hastaneden atıl-
mış!

Gene ucuz kurtulmuş. Eskiden
doğru söyleyişi dokuz köyden
sürerlerdi, bugün demokratik dü-
zenin icabından mı ne, başkaları-
nın hakkını arayanları en azın-
dan kendi haklarından ederler!

BENDENİZ, tam iki buçuk aydan beri Beyoğlu'nun lüks lokantalarından birinde görev yapan, sâkin, uslu, söz dinler bir iskemleyim. Benim üstüme her gün pek çok insan gelip oturur. Kimi, beni iyice hırpalar, kimi, kemiklerimi çatırdatır, kimi de kaburgalarımın üstünde birteviye yaylanır. Ama, bunun yanı sıra, bana karşı dostlukla, şefkatle, anlayışla davrananlar da olmuyor değil.

Her sabah, bizim lokantadaki çıraklar, ortalığı silip süpürüp, etrafa çekidüzen verdikten sonra, bizim de yüzümüzü, gözümüzü silerek, hepimizi masala'nın çevresine dizerler. Öğleye doğru da görevimiz başlar. Ben, kendi hesabıma, her gün en az elli kişiye hizmet ederim. Yani, gelip benim üstüme otururlar. Ben de çoğu zaman, onların neler konuştuklarına kulak veririm.

Meselâ, bugünkü ilk müşterim şişmanca bir beydi. Yâni, kılık kıyafeti bakımından beye benziyordu. Ama, biraz konuştuktan sonra, ne mal olduğu meydana çıktı. Karşısındaki arkadaşına anlatıyordu:

— Ben Haso'ya söylemişem ki, 8000 davar bu ayın içinde mezbahaya gönderem. Ve 10000 davar da gelecek ay... Et Balık Gurumi, eti ucuza vermeğe çabalar. Et işinde, Et Gıralı Şaban varken, Et Balık Guruminin lâfı olur mi? Söylesene Selo...

Öteki karşılık verdi:

— Olamaz valla... Ama, Isdanbul'un Belediyesi ne dir ki, bu işe?

— Belediye ne garışır ula? Belediye gendini bi şey mi sanır? Angara'nın hükûmatı bu işe ses etmez de, Belediye mi burnunu sokayır?

— Hükûmat ne diyor?

— Galkınmayı bozmayın da, e-ti otuza da virseniz garışmam diyor...

— Eyleyse bozmiyalım galkınmayı...

— Niçin bozalım ula? Galkınma yörüsün gendi gendine... Biz galkınmaya ne garışırık? Biz sırf et fiyatına garışırık...

— Et fiyatı yûskek olanda, galkınma olur mi?

— Et fiyatı yûskek olanda, sende galkınma olma mi? Bende galkınma olma mi?... Portumaninde olma mi?

— Olir...

— Hah... Hükûmat bunu istiyor... Vatandaş, galkınma içinde yaşasın diyor... O sebebe, boş vir Belediye'ye... Bu demokrasiyi bozmiya, Belediye'nin salâyeti yoktur. Belediye simitçiye garışır, lâhmacuncuya garışır, bir çingen ayı oynatanda ona garışır... Ama ete ne garışır?... Hükûmat galkınmiya düşkün... Galkınma diyor, başka bi şey demiyor...

Bu konuşmalar böylece sürüp gitti.

Onlar benim üstümden kalktıktan sonra, garson masayı temizledi. İkinci sefer, gelip benim üstüme oturan adam, öncekinden daha şişmandı. Yanında iki arkadaş da vardı. Herif, benim üstüme ileri, geri oynamaya başladı. Kemiklerim, kırılacakmış gibi çatırdıyor, mafsallarım, yerinden çıkacakmış gibi sızlıyordu. Yemekleri ısmarladıktan sonra, benim üstüme oturan, yanındakilere akıl öğretmeye başladı:

— Hayır arkadaş, hayır... Olamaz bu iş. Belediye, kuru yemiş fiyatlarını donduramaz. Dondur-sa bile, bizim aklımız da kurtlanmadı ya... Biz de tabii, bu işin bir çaresini bulacağız. Söz temsili Belediye diyecekmiş ki, «Antep fıstığındaki tuz nisbeti yüzde beşi geçemez» diyecekmiş.

iskemle milleti

ADNAN VELİ

Gelgelelim, sakız leblebisindeki çakıl taşı nisbeti için, bir şey diyebilir mi?

— Yoooo...

— Öyleyse biz de, bir eşek yükü çakıl taşı getirip, ilk siftah bunu elekten geçiririz. Ondan sonra da leblebi iriliğinde olanlarını, çuvalların içine veryansın ederiz. Bak, ben sana namusum hakkı için söz veriyorum. İki te-neke çakıl taşı, dört çuval leblebiye yedire yedire karıştırmazsam, bana da «İstanbul Umum Leblebici, Keçiboynuzu, İğde ve Dut Kurusu Esnafı Türk Anonim Ortaklığı Genel Müdürü Salyangoz Tahsin» demesinler... İşte o kadar söylüyorum. Sen üst tarafına karışma...

— Peki abi, madem söz veriyorsun, ben de sana bir saate kadar, ne yapıp yapıp, bir eşek yükü çakıl taşı tedarikleyip göndereceğim.

Tam bu sırada, Keçiboynuzu Şirketinin Genel Müdürtü, eliyle burnunu karıştırıp, parmağını sağ bacağına silmez mi? Ben iskemle olduğum halde, vallahi midem ağzıma geldi.

Onlar kalktıktan sonra, gene benim bulunduğum masaya, bir kadınla bir erkek geldi. Kadın benim üstüme oturdu. Hem de ne oturuş?

Elbisesinin üttüsü bozulmasın diye, eteğini kaldırmaz mı? Gıcır gıcır bir naylon külot, derilerimin üstünde kaydıkça, benim de dizlerim titremeye başladı. Aman efendim, o parfüm kokularını bir bilseniz... Joy mu desem,

Sortilej mi desem. Diorissima mı desem, bilmem ki... Yalnız parfüm kokusu değil ki... Tazecik, bacaklarında tüy diye bir şey bırakmamış. Her tarafını kremlerle, losyonlarla oğalamış. Ben iskemle olduğum için, ne yazık ki, sadece dört ayağım var. Oysa, bunların ikisi ayak, ikisi de el olsaydı, hem müşterim, hem de ben, hayatın tadını daha çok çıkarırdık.

Biz, iskemle milletini olduğumuz için, başkalarının vücutları altında ezile ezile ömrümüzü tamamlarız. Eğer, arada bir, böyle zarif, böyle tatlı, böyle yumuşak kadın misafirlerimiz de olmasa, yaşamamızın hiçbir anlamı kalmaz.

Sonuncu misafirim, bir ara geriye doğru kayarak, kalçalarını, arkalığa daha çok yasladı. O vakit ben de, yaşamamdan pek memnun hale geldim.

Erkek, kadına birteviye «Haydi şekerim, nazlanma... Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun.» diyordu. Kadın da, «Boşuna ısrar etme şekerim.» diye cevap veriyordu.

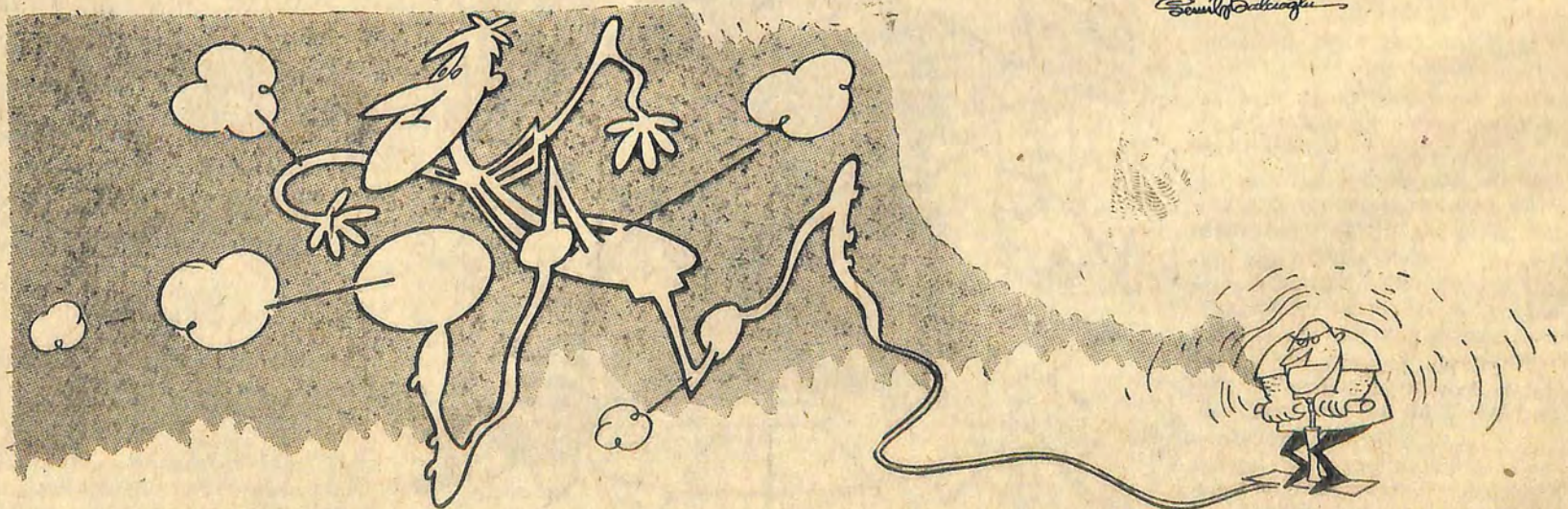
Onlar da kalkıp gittikten sonra, daha birçok müşterinin altında kaldım. Saatlerim hep eziyetle, hep işkenceyle doldu. Kimbilir daha ne kadar süre, aynı acıları çekeceğim?...

Geçen gün, Ankara'daki bir arkadaşarımdan mektup almıştım. Kendi rahatını uzun uzadıya anlatıyor, beni de oraya çağırıyordu. Nasıl gideyim, bilmem ki... Lokanta iskemlesi, sinema iskemlesi olmak, hep böyle üzüntülü sonuçlar yaratıyor. Günde yüz sefer, üstüne oturup kalkarlar. Her birinin ayrı bir derdi, ayrı bir iletisi olur. Ama, Ankara'daki talihli arkadaşarım öyle mi ya?

Onlar turnayı gözünden vurmuşlar. İktidar iskemlesi olmuşlar. Üzerine oturan bir sefer oturuyor. Ve en azından dört sene kalkmıyor. Sanki tutkal ile yapıştırmışlar iskemleye... İskemle memnun, oturan memnun...

Ama bizde o şans nerdeee?...

Adnan VELİ

Transfer sönük geçiyor!..

Avrupa Şampiyonu olan güreşçilerimiz omuzlarda taşındı. - Gazeteler -

Politikacı — Hey gidi günler hey!... Bir zamanlar ben de böyle taşınırdım!

Et fiatları durmadan yükseliyor.

Sükan'a teşekkür

Artık vaktimi galiba temennâ ve teşekkürle geçireceğim Akbaba.

Geçen seferleym Sadettin Bilgiç'e teşekkürlerimi sundum, teşkilâtında çalışan bir vatandaş için. Bu seferleym Faruk Sükan'a aynı teşekkürleri sunacağım, polis memuru Kemal için ve hüküm süren âşâyış için... Büyükkada!...

Büyükkada fena mı?... İstanbul'un koskoca bir adası. Edebiyatta, Marmara'nın incisi diye anılıyor. Üstüne üstlük, bütün kalbur üstütlükleri barındırıyor, ha kulübünde, ha ko-nağında, ha otelinde...

Ama Doğu'da azcık soygunculuk olmuştur... Soyguncular, ayıp ediyorlar!...

(Bir de bir şeyi aklım almıyor. Beş zıppıktı çıkıyor, yüz kişiyi soyup soğana çeviriyor. Olacak iş mi bu?... Nice tarih yazdı: Kahramanınız deyu... Nice edebiyat dökti: Arslan-larız deyu... Yüz çıplak kişi, beş ki-şiyi nice toplu tüfekli olsalar, pa-rampaşa ederler yahu, azcık yürek-le: Yürek neredesin huuu!...)

Biz Ankaralıları, İstanbul'a ayak basınca azcık taşralı hissederez ken-dimizi. O Ankara'daki zorbalıkları-mız sökmez. Onun için tasamıza ta-rağımıza pek hâkim olamayız... So-nu teşekkürle bitecek hikâye ondan doğdu...

Bu mevsimde hiç Büyükkada'ya git-tiniz mi?... En güzel mevsimi de-ğildir Büyükkada'nın. Ada fazla kalaba-lıktır. Hele bu sene. Bir D.P. dev-rinde böyle kalabalık olmuştur... Son-ra koalisyon moalisyon herkesi şa-sırttı da, oraya buraya dağılıştı her-kes. Şimdi şükür sana Tanrım şü-kür, bütün dağınıklıklar toparlandı da, tekrar gerçek değerler yerini buldu. O arada Büyükkada da...

Çiçek kokuları çarpıyordu insanın yüzüne. Pantolonlu kızlar salınıyor-du sağda solda. Sepet sepet arabala-rın filozof liderleri, atların kulakla-rında ziller şıkırdıyordu adımlarıyla beraber... Halk birbirini çiğni-yordu, ömür gibi uzun bir iskeleden vapura yetişmek için. İskelenin iki tarafında, deniz dalgalanıyordu ve rıhtımda kahveler uzanıyordu sağlı sollu.

Hasır sepetli arabaların bulundu-ğu yer, benim için sempattır çok Akbabam... Gübre kokusu vardır burda. Emek kokusu vardır burda. Vapurlar beklenir burda. Hayatiyet vardır. Kişneme vardır. Dur vardır. Sus vardır. «Çütüüü» vardır... Bü-

anKara MEKTUBUB

Nimet ARZİK

yük kare bir meydandır. Kenarında, bellerine yük bekleyen eşekler du-rur, melûl...

İşte tam oraya varmıştık ki... Var-dıran arabada kocca bir valiz unut-tuğumu hatırladım... E bütün bu kokular, bu güzelliğler, bu baskısız-lıklar, bu tasasızlıklar, başımı dön-dürmüştü... Ve dövmüyordum...

«Kâtip» yaklaştı:

— «Yarım saatte valizin burda-dır, sen üzülm» dedi...

Bir sandalye attırdı kaldırıma ve beni ilistirdi.

Hoparlörler çığınyordu:

— «Valiz unutulmuş... Derhal ge-tirilsin» diye...

Ben de bir nevi utanıyordum her çığırışta nedense, bir ayıbuş mey-dana çıkmışcasına...

Birden bir bağırtı daha oldu:

— «Valiz karakolda»...

Vardık karakola... Bir lord gibi vekarlı, bir saray'lı kadar nazik, bir polis ağbı karşıladı bizi. Valizimiz itibarlı itibarlı bir rafa yerleştiril-miş bekliyordu. İfade verdik: «İçin-de bir çizgili mayo v.s.» diye...

Bir zabıt bir rapt, bir gültüçük, bir selâm ve geri verildi bize... Gene bir dostça selâm... Sağol Kemal abi...

Nasıl Faruk Sükan'a teşekkür et-miyeyim!... Vatandaşın canı, malı, ve üstüne üstlük gördüğü nezaket i-çin...

Gerçi Büyükkada bu!... Ne o beğen-mediniz mi?... Yurdun bir parçası de-ğil mi?... Marmara'nın bir incisi de-ğil mi?... Bütün kalburüstülükle-rin bulunduğu yer değil mi?...

Ama Doğu'da azcık soygun olmuş-muş... Soyguncular ayıp ediyor... Belki oralarda da bir gün, hoparlör-ler çığırtı:

— «Soyulan eşya hemen getiril-sin» diye...

Ve güleç polis Kemal abiler, bize kaybettiklerimizi, güven ve hayâl-le-riniz dahil, geri verirler güleç gü-leç...

Bir örnek olduktan sonra Büyükkada gibi...

D.D. Yolu memuru için Bilgiç'e, polis abi için Sükan'a teşekkürlerimi sundum... O valizimi getiren arabacı kardeş için, kime mersi diyeyim ki?...

«Mevzuat»

Hilesiz yüzlü gâvurcağız bön bön bakıyordu. Keçileri kaçırmak üzer-ydi artık... Bir haftadır negosiya-siyonlar devam ediyor, karşısındaki-ler tane tane terliyerek çıkış yolu bulmağa çalışıyorlar, «Ha buldum, ha bulcam» derken, «Mevzuat efen-di», bütün darlığıyla, bütün tembel-hâne gücüyle karşısına çıkıp, on-ları kolsuz, yolsuz, kanatsız bırakı-yordu...

Hilesiz yüzlü kişi, dünyaca meş-hur bir sinemacıyı temsil ediyordu, Türkiye hakkında film çevirip, dün-yanın bütün televizyon ekranlarına aksettirtecek... Karşısındakiler de «İlgililer» di. Sempatikteler. İyi ni-yetliydiler. Memuriyet görmüşlerde olmayan bir dinamizm, bir yokuşa sürmeme arzusu vardı onlarda, ama «Mevzuat efendi», her taraflarını bağlıyordu...

Neyse, gâvurcağız için bir solüs-yon bulundu da, adam, hoplaya, zıp-laya memleketi terketti...

O olmaz, bu olmaz, şu olmaz... Bütün olurlar olmaz... Bu mevzuat denilen nesne, galiba «En büyük ba-şarıyla nasıl iş yapılmaz» ı temin i-çin hazırlanmış... Ve o cins insan-lar tarafından... Hani «salla başını, al maaşını» cinsinden!...

Mevzuatın bekçileri de var... Sadık bekçileri... Bunlar alt kademedeyse-ler, pasif mukavemetçilerdir doğuş-tan...

Üst kademedekiler daha da entere-sandır... Suyu sabuna dokunmayan ve katiyen kimsenin dokunmasını istemeyen kişiler. Bütün ömürleri hiçbir teşebbüste bulunmadıkların-dan, hiçbir hâtâ da etmemişlerdir. Eşya gibidirler. Eşya hâtâ eder mi?..

Ve ölü kişiler olduklarından «na-muslu adam» damgasını yemişler-dir. Ölü... Belki dirilmekten korkan ölüler vardır...

Başbakanın serzenişini okudum bu gün... «Bir fabrika iki senede yapı-lı yapılmıyormuş da, evrakı iki bu-çuk senede hazırlanamıyormuş»... Ohooo!... İki buçuk senecağız!... Ohooo!... Yirmi beş senede hazırlanmadığına neden şükür etmiyor?... Bürokrasiyle mücadele edecek-miş... Edemez... Mevzuat var... Mev-zuatın bekçileri var... Mevzuatın fet-vacıları var... Mevzuatın ölüleri var... ki, dirilmek istemezler... Di-rilseler, gerçekten ölürlükler çünkü!... Bu konuya, Akbaba'dan gagasını ö-dünç alıp döneceğiz yakında.

Nimet ARZİK

Fezaya doğru!

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Orta adam!

TÜRKİYEMİZ dev adamlar ve cüce adamlar memleketidir. Yokluğunu çektiğimiz tek değer var: Orta adam.

Gözünüzü hangi yöne çevirseniz çeviriniz, onun yokluğunu duyacaksınız. Asfalt yolda ayağınız bir göle mi battı? Orta adam yokluğu... Tıkanan caddede kornaların yasak çığlığı mı yükseliyor? Orta adam yokluğu... Bütün komşu binaların üslubunu bozan bir melez apartman mı zevkinizi tırmaladı? Orta adam yokluğu... Konusu yavan, soruları zekâsız, Türkçesi bozuk bir röportaj mı okuyorsunuz? Orta adam yokluğu... Şu sigara dumanlarıyla bulutlanmış sinema salonu, şu ağaçları dibinden budanmış orman çölü, şu serseriler i-tişen bakımsız park, şu boyalar içinde kaldırım kızı, şu yamalar içinde köprü altı çocuğu, her acı, her ıstırap onun, yalnız onun yokluğunu söylüyor, hayır, haykırıyor... Hem de kaç aydır değil, kaç yıldır değil, kaç asırdır...

Sağır mıyız acaba?

Hesap kitabı, pardon, aritmetik kitabı diyorlar, problemler yanlış... Edebiyat muallimi, pardon, edebiyat öğretmeni diyorlar, okuduğu şiirin veznini bilmez... Mimar diyorlar, yaptığı apartman bitmeden çöker... Ressam diyorlar zamane kızları kendi yüzlerini onların tablolarından daha iyi boyuyorlar!

Benekli muz, Balıkpazarı'nda 250 kuruş, manavda 550... Sebep mi? Orta adam yok!

Kasapta, resmi fiyat başka satış fiyatı başka... Niçin mi? Orta adam yok!

Kasapta, resmi fiyat başka, satış fiyatı başka... Niçin mi? Orta adam yok!

Yazın buz darlığı, kışın kömür... Bankalar caddesinde avize çokluğu, Bâbüâli caddesinde kâğıt yokluğu...

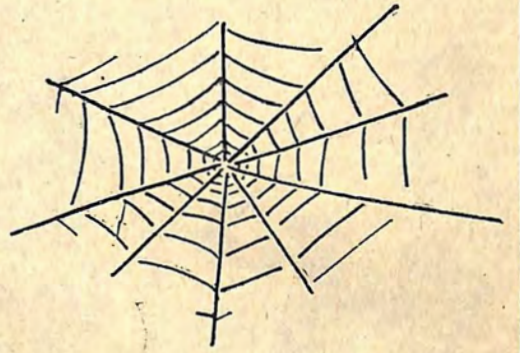
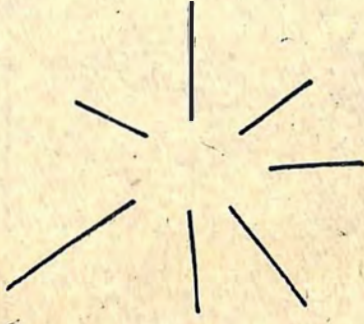
Bir yanda, cebinde dolar, karpımızı çalan turistler, öte yanda, gezecek yolum, yatacak odam, eğlenecek yerim yok diyen güzel İstanbul...

Hepsinin tek sebebi: Orta adam kılığı, orta adam kılığı, orta adam kılığı!

En güzel fikir, en verimli plân, en yeni proje... Neye yarar? Dev kafasından cüce avucuna bir pike inişle düşecek olduktan sonra.

Yusuf Ziya ORTAÇ

17 Mart 1955

Yazısız

Yuha!

BEN, edebiyatta bir tek kere güzel «yuha» duydum: Çanakkale'de, Türk ordusu, büyük devletleri süngüsünün ucuna takmış, denize döküyordu. Ertesi sabah, Tanin'de Hüseyin Cahit, yazısına şu başlığı koymuştu: Yuha!

Aradan geçen yıllar yarım asra yaklaşıyor. O güzel nağra hâlâ kulağımdadır ve hâlâ hatırladıkça bahtiyar bir ürperti duyarım!

Geçen gece, bir edebiyat toplantısında ikinci «yuha» çekilmiş.

Düşünüyorum: Hayatta yuhalanmıyacak ne kaldı ki?

Zeytin?... Kilosu beş lira!... Yuha da değil, yuhhaaaa!

İspanak?... Yiye de Türk, satan da Türk ama, yine yuha! Hattâ buna da yuhhaaaa!

Çarşaf yasağını istemiyenler var... Dört karı, Mecelle, eski harf isteyenler var... Buna «h» leri ve «a» ları biraz daha çoğaltarak: Yuhhhhaaa!

Açık hava toplantıları mı ya-

sak edilecekmiş?... Gazeteler, konuşulanları mı yazamıyacakmış?... Ağızlara kilit mi vurulacakmış?... Gelin, kulağıma söyleyim: Yuhhhhaaaa!

Ama, bu edebiyat gecesindeki yuha niçin?... Ne olmuş? Ne var? Kime, neye yuha çekiyorlar?...

Yahya Kemal'in «Endülüs'te raks» ı okunurken yuhalar başlamış... Acaba aruz veznine mi yuha?... Behçet Kemal bir memleket şiiri okurken yuhalar çoğalmış... Behçet Kemal'e mi yuha?... Hece şiirine mi yuha?... Memlekete mi yuha?...

Hayır, hayır... Bu yuhalar yeni değildir. Bu yuhalar, yirmi beş yıl önce Serteller'in dergilerinde

başlamıştı: Abdülhak Hâmit'lerin, Mehmet Emin'lerin, Hamdullah Suphi'lerin alımlarına, Nâzım Hikmet'in eliyle vurulan «Battal» damgaları birer yuha değildi de ne idi?...

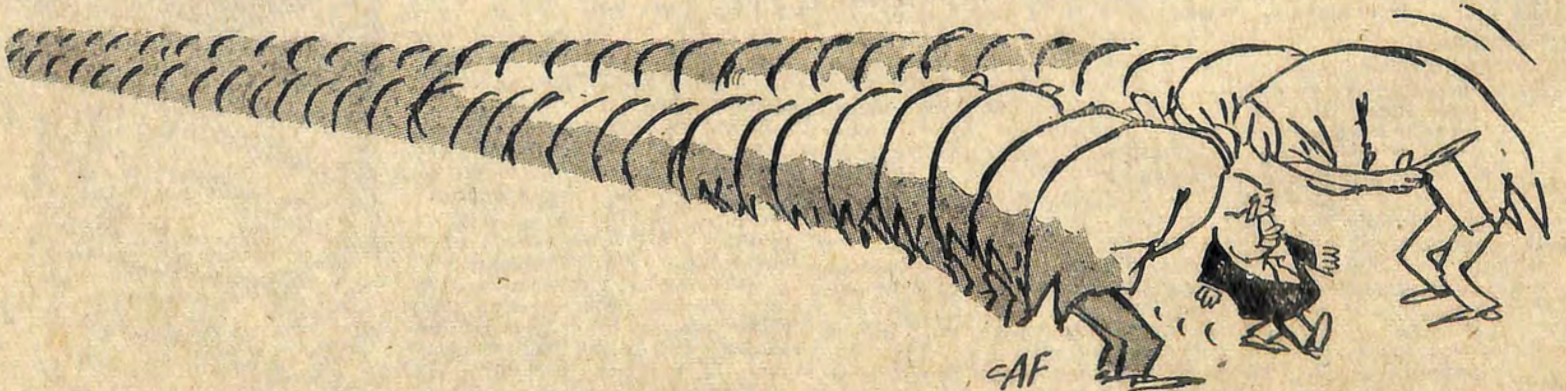
Milliyetçiler, Faruk Nâfiz'leriyle, Orhan Seyfi'leriyle, Halit Fahri'leriyle, Enis Behiç'leriyle mektep kitaplarından bile kovuldular. Milli Eğitim Bakanlığının resmi ağzı, dilsiz ve kelimesiz bir çığlıkla onları yuhaladı!

Şiir, rahmetli bir şairin meşhur «nasır» ı ile ayağa düştükten, mükâfat kazanan bir şairin mısraındaki «B» «O» «k» lı kelime ile abdesthaneye döndükten sonra, tenkit niçin «yuha» olmasın?...

Söyledik, kulaklar tıkandı. Yazdık, gözler yumuldu... Hakları var, birimize, beşimize, onumuza değil, topumuza yuha!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

12 Nisan 1956

Haşim İşcan tünel açma töreninde!...

— Bunlar yürüyüşe geç kalmışlar galiba?..

İNGİLTERE

TOPLAR DEĞİŞTİRİLSİN!...

Harp —Küçük olsun büyük olsun— her nedense gelip önce fakirin sofrasını buluyor.

Soğan-ekmek fakirin yemeği ya, bu defaki Orta-Doğu savaşı da gitmiş önce soğanı bulmuş. Gerçi daha modern, daha müreffeh günlerde yaşadığımızdan doğrudan doğruya acı soğanı değil, soğanın turşusunu bulmuş ama netice itibarıyla gene soğan almış topun ilk isabetini.

İngiltere'de soğan turşusu her sofranın baş tacıdır. Bizde biber, salatalık turşusu falan ne kadar yaygın, burada da soğan turşusu o kadar yaygındır.

Şimdi de öğreniyoruz ki Süveyş Kanalı'nın kapanması dolayısıyla İngiltere'de soğan turşusu fiyatlarına yüzde yüz zam yapılmış.

Tanıdıklardan biriyle zamlardan bahsediyoruz, bana «Vallahi, bu arada tenis topu kılığı çekersek çok üzülürüm» diye bir lâf etti.

Yahu, soğan nerdeee tenis topu nerdee?...

Eee, dedi, Rodezya'ya petrol ambargosu konduğu zaman, hiç unutmam, golf topu bulamadıklarından oyunlar durmuştu da!...

Ne yaparsınız, top peşinden dünya olaylarını kovalayanlardan!...

Top dedim de aklıma geldi... Bugünlerde Wimbledon'da yapılan tenis şampiyonası karşılaşmalarını seyrediyoruz. Hararetili oyun, hararetili havadan toplar aşıldığı için konmuş kaideden ötürü olacak, hakem 40-50 dakikada bir sahanın kenarından bir yere yüksek sesle bağırıyor:

— Toplar değiştirilsin lütfen!...

Ve hemen kullanılmış toplar atılıyor bir tarafa, yenileri geliyor.

«Toplar değiştirilsin» sözleri bana neyi hatırlattı biliyor musunuz?... Nâsir!... O da bakıyor, topları işe yaramayınca, bağırıyor Kremline:

— Toplar değiştirilsin lütfen!...

Ve hemen yenileri geliyor.

İLGİLİLERİN DİKKATİNE!

İngiliz gazetelerinden birinde bir karikatür gördüm...

Adam, arkadaşına soruyor:

— Neden aldın bu papağan evine? Ne yapayım birader, rahat olu-

yor... 10'a kadar saymayı öğrettim, şimdi Spor-Toto'mu onun ağzından dolduruyorum!

PARASI ÇOK, AKLI KİT, SİNİRLERİ KUVVETLİ!...

Bir Alman dergisi, yurdumuzda yaptığı incelemelerden sonra gizli bir rapor yayınlamış ve turistlere şu ikazda bulunmuş: «Türkiye'ye pa-

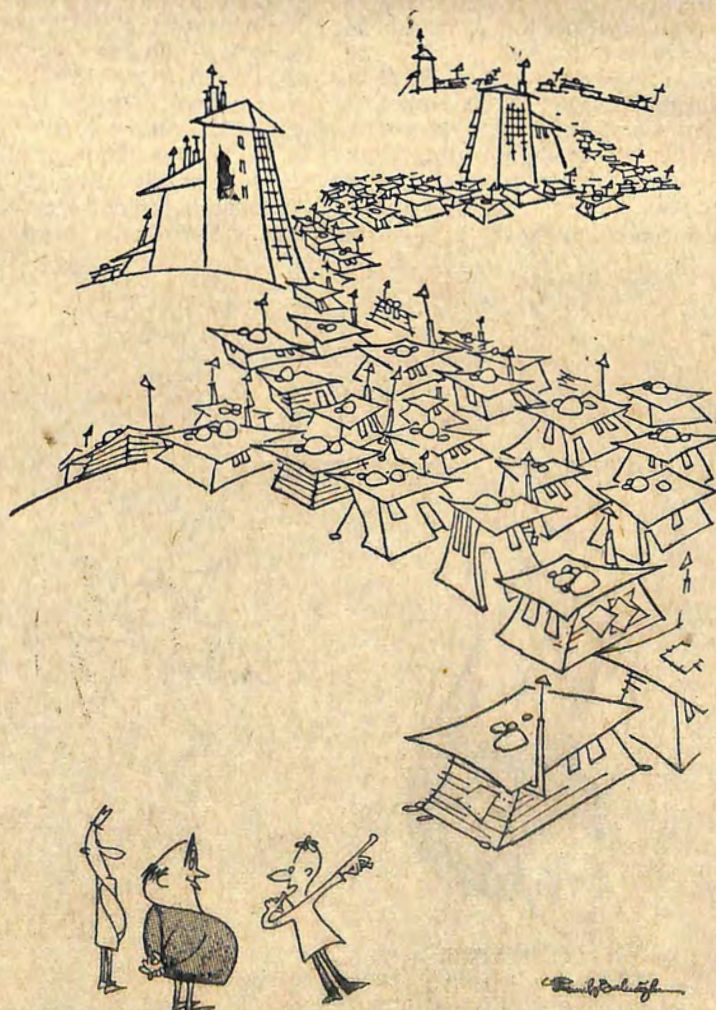
rası çok, akli kıt, sinirleri kuvvetli olan gitsin.»

Bu rapor turist açısından gerçeklere pek uyan bir rapor değil... Fakat hayret edilecek derecede az lâfla bizdeki politikacıları tanımlamaya yarayan bir özet sunmuştur bu rapor kanaatimizce.

Bakın, teker teker ele alalım mad-deleri.

Demirel: «Gecekonduları, şehirlerin bir parçası yapacağız» dedi.

— Gazeteler —

— Şehirler, gecekonduların bir parçası oluyor galiba Başbakanım!

NOTLARI

1 — Sinirleri kuvvetli olmalı... Doğru, bunu biz değil, politika üstada sayın İnönü söylemiştir. Politikacı sinirleri kuvvetli olan adamdır, demiştir.

2 — Parası çok olmalı... Doğru, görüyoruz çünkü, çoğu, i-leriye mâtuf nakit ve vakit bakımından yatırım yapabilecek kimseler.

3 — Akli kıt noktasına gelince... Bu noktada bilmem ayrıca bir şey söylemeğe lüzum var mı?

BİZİMKİLER ŞEHRE GİRDİLER...

Londra'da trafik kesif olduğundan, bunun önüne geçmek için şehre otomobille girenlerden «giriş param» alınacakmış.

Alınacak olan 12 liralık giriş parası da az değil hanı... Ufak bir İngiliz ailesinin yarı mutfak parası. Buna, bir de saati 4-5 liradan park paralarını eklerseniz Londra gibi büyük şehirlerde otomobil kullanmanın, otomobille şehre girmenin artık ne kadar zorlaştığı ortaya çıkar.

Bilmem ama, bu gidişle, silâhlı kuvvetler tarafından «Dün birliklerimiz şehre girdi» diye yapılan açıklamalar gibi, İngiltere'de birçok aile de, konu komşuya «Biliyor musunuz dün bizimkiler şehre girmişler» şeklinde anonslar verecekler mahallede galiba!

BİR TABLO

Orta-Doğu savaşı en çok Amerika'nın işine yaradı.

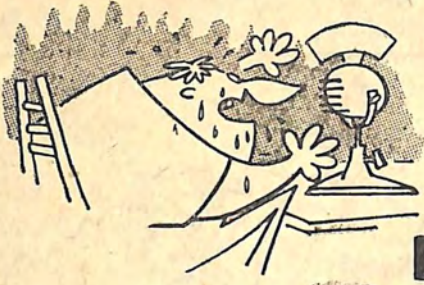
Neden mi?... Çünkü sükûnet içinde, sessiz, savaşırsız bir dünyada Vietnam'da patlayan bombaların aksedası daha «güm güm» oluyor da ondan...

Orta-Doğu savaşının, basın-yayın araçlarına bir süredir unutturur gibi olduğu Vietnam'la ilgili bir karikatür gördüm.

Hani, Başkan Johnson —Sovyet Başbakanı Kosigin'le birlikte tabii— «Torunlarımız için barış hazırıyız» demişti ya?... Karikatürist almış bu lâfı, bir tarafa Johnson'u yeni doğan torununu kucakında severken göstermiş, bir tarafa da şunu çizmiş... Yeni doğan ve yeni ölen torununu Vietnamlı bir dedenin top-rağa verişini.

Reşit AŞÇIOĞLU

Burası Türkiye Radyoları...

VEDAT SAYGEL

BURASI Ankara, İstanbul, İzmir, Erzurum ve bilumum Türkiye radyoları... Sayın dinleyiciler, şimdi sizleri İstanbul Mithatpaşa Stadında yapılmakta olan, Avrupa Serbest Güreş Şampiyonalarına bağlıyoruz.

— Alo alo, burası Mithatpaşa istadi, bendeniz Muhterem Öksürükçü... Sayın dinleyiciler, Allahın inayeti, ustam Eşref Refik'in gayretiyle, güreşleri anlatmaya başlıyorum. Şimdi karşımda iki tırübün var. Sağ taraftaki şeyde, yani tırübünde şöyle şey güreşiyor; yani seslerden de kolaylıkla anlayacağınız gibi, Bulgar şampiyonuyla, durun bakiim öbürü kim... Galiba Yugoslav şampiyonu efendim. Haa, değilmiş. Bulgar'ın karşısındaki Yugoslav değil, bizim şampiyonumuz Hasanmış. Bakın, kırmızı paça bağlısı Hasan işte... Hasan'ın rakibi de Bulgar olmayıp, Almanmış efendim. Sağolsun burada seyirciler var da, onlar kimle kimin güreş tuttuğunu, saniyesi saniyesine bana bildiriyorlar.

Şu an güreşin, yani karşılaşmanın üçüncü devresi başladı. Bir birlerine yukardan kavuştular. Bakın bakın yanımda Eşref âbimin söylediklerini duyuyorsunuz belki... Bana:

— «Yahu sağ minderi bırak da, sol minderdeki güreşi anlat» diyor. «O bizim için daha hayati bir güreştir» diyor.

Ama büyüklerimiz sol'u kanun dışı ilân ettiklerinden, bendeniz imkânı yok sola bakmam efendim!

Gelelim üçüncü devresi az önce başlayan güreşimize... Ha-

kem İsveç'in ünlü güreşçilerinden Antonson... Bendeniz onun güreşini Olimpiyatlarda görmüşüm efendim. Hani şu, bütün sıkletlerde şampiyonluk aldığımız Olimpiyatlarda... Milli heyecanına bağışlayın, hattâ bir aralık kendimi tutamayıp elime geçirdiğim bayrakla ortaya atılarak, bütün dünyanın gözleri önünde Konya kaşık havasını oynanmışım! İşte bu Antonson'u oradan tanırım ben. Evet, ne diyorduk? Seyircinin tezahüratından, sağ minderdeki güreşin, yani Hasan'ın güreşinin bittiğini anlamışsınızdır her halde... Şimdi Hasan kazanacak efendim. Neden dersenez, takım halinde şampiyon olmamız için, Hasan'ın kazanması lâzım da, ondan! Evet, Hasan kazanmış. Yanımdaki seyirciler, son devrede topladığı puanlarla, Hasan'ın kazanmış olması gerektiğini söylüyorlar. Çünkü bilirsiniz burada jüri var efendim. Hakem jürisi... Bu hakem jürisi güreş boyunca her iki şampiyonun birbirine karşı dediği yenici oyunları puanla tesbit eder. Kim daha fazla puana sahipse, onu galip ilân eder. Biz burada sonucu beklerken, yardımcılar da boşalan minderin şeyini siliyorlar. Yani tapisini... İsterseniz biraz da Eşref âbime vereyim mikrofonu... Al ustam, biraz da sen anlat.

— Akşamlarınız hayırlı olsun sevgili dinleyiciler... Efendim bizim Öksürükçü'nün söylediklerinden de anladığınız gibi, bu akşam şey oluyor burada; Avrupa Serbest Güreş Şampiyonaları... Bu şampiyonalarda rakiplerini,

yani karşısına çıkanları tutup tutup yenen pehlivan, Avrupa Şampiyonu olur! Olur efendim, şaka-sı yok bunun! Haa, size bundan önce yapılan güreşlerden de bahsedeyim, bizim çocukların takım halinde şeye gitme şeyleri, şampiyonluğa gitme şansları fazla. 52 kiloda beş fena puanımız var. Muhterem dinleyicilerim, biliyorsunuz bir güreşçinin fena puanları altı oldu mu, elemine olur. Yani elerler adamı... Bu sebeple Mehmet'in şampiyon olması zor biraz. Ama Allah yardım eder, Mehmet de biraz gayret ederse, her şey olabilir. Sabahleyin çocuklarla konuştum da, hepsi azimli çocukların! Durun bakiim, bu alkışlar, ıslıklar kime acaba? Haa, şey çıkıyormuş... Ahmet Ayık! Sırım gibi... Güreş tutmak için çıkıyor Ahmet. Rakibini, şey galiba... Güreş başladı. Temkinli adımlarla birbirlerine sokuluyorlar. Ahmet'in rakibi Macar deseeek, benzemiyor. Macar'a benzemiyor efendim. Macar'lar esmer olurlar, bu sarışın. Durun bakiim, kimle kimin karşılaşacağını gösteren liste vardır bizde. Minderleri programlayanlar pehlivanları eşleştirip bir liste hazırlarlar, sonra efendim bu liste sırasına göre pehlivanlar mindere çıkıp güreş tutarlar. Şimdi öğrenip, Ahmet'in rakibinin hangi millettten olduğunu söylerim size. Oğlum, bey evladım, bir zahmet hakem heyetine kadar git de, bizim Ahmet'in kiminle karşılaşacağını bir öğren bakalım. Hadi aslanım, sen daha gençsin. Yolladık çocuğu efendim. İnşallah karşılaşma bitmeden ge-

lir de, ben de sizlere, Ahmet'in rakibinin kim olduğunu bildiririm. Müsaade ederseniz bu vesileyle biraz da güreşten bahsedeyim sizlere...

Efendim, maşallah pehlivanların ikisi de sırim gibi! Ayakta sarılıyorlar, ayrılıyorlar, sonra istakozlar gibi kafa kafaya veriyorlar. Bilirsiniz istakoz, zengin sofralarının en gözde taamlarındandır. Istakoz bir tehlike sezip de, şööle bir yay gibi kıvrılıp nefs-i müdafaa durumuna geçti mi, düşmanının sokulması mümkün olamaz! Onların bu şeylerini iyi bilirim efendim. Çoğunuz tanımazsınız öldüyse Allah rahmet eylesin, kaldıysa kulakları cınlasın bi tarihte Boğaz'ın en ünlü balıkçılarından bi şey vardı efendim. Ali Reis... Bu Ali Reis öyle tecrübeli, öyle tecrübeli bir balıkçıydı ki, hani ışık vurunca su yakamozlaşır ya?... İşte suyun üstündeki parıltılardan, suyun altından geçen balıkların cinsini anlardı. Gözlerini kısıp da, denizi şöyle bir süzer:

— «Uskumru akını başladı» derdi yardımcılara.

O zamanlar ben de oldukça gencim.

— «Gel kefala çıkalım» dedi bu Ali Reis bana.

— «Olmaz» falan dediysem de dinletemedim, kıramayıp çıktık. Aman efendim kefal bulamadık ama, iki istakoz yakaladık, hâşâ huzurdan her biri sipa kadar!

Küreklere sarılıp kıyıya geldik. Geldik ama, asıl güçlük ondan sonra başladı. E, o devirlerde şimdiki gibi taşıt bolluğu da yok ki, bir taksinin bagajına atıp getirelim eve... Istakozların yanına çöküp başladık kara kara düşünmeğe... Bizim ev Okmeydanı'nda, Ali Reis'in evi Emirgân sırtlarında. Neye yükleyip, nasıl götürürsün? Balıkçılıkta yeniyim. Tuttuğumuz hayvanın huyunu suyunu bilmiyorum, doğru düştür tanımıyorum ki icabına bakayım.

Ali Reis'e:

— «Ben hakkımdan vazgeçtim usta» dedim. «İkisi de senin olsun.»

Haklı olarak birden celâllendi Ali Reis. Ama sahiden haklı. Adam birini ne yapacağını düşünürken, ikisiyle nasıl başa çıkarsın?

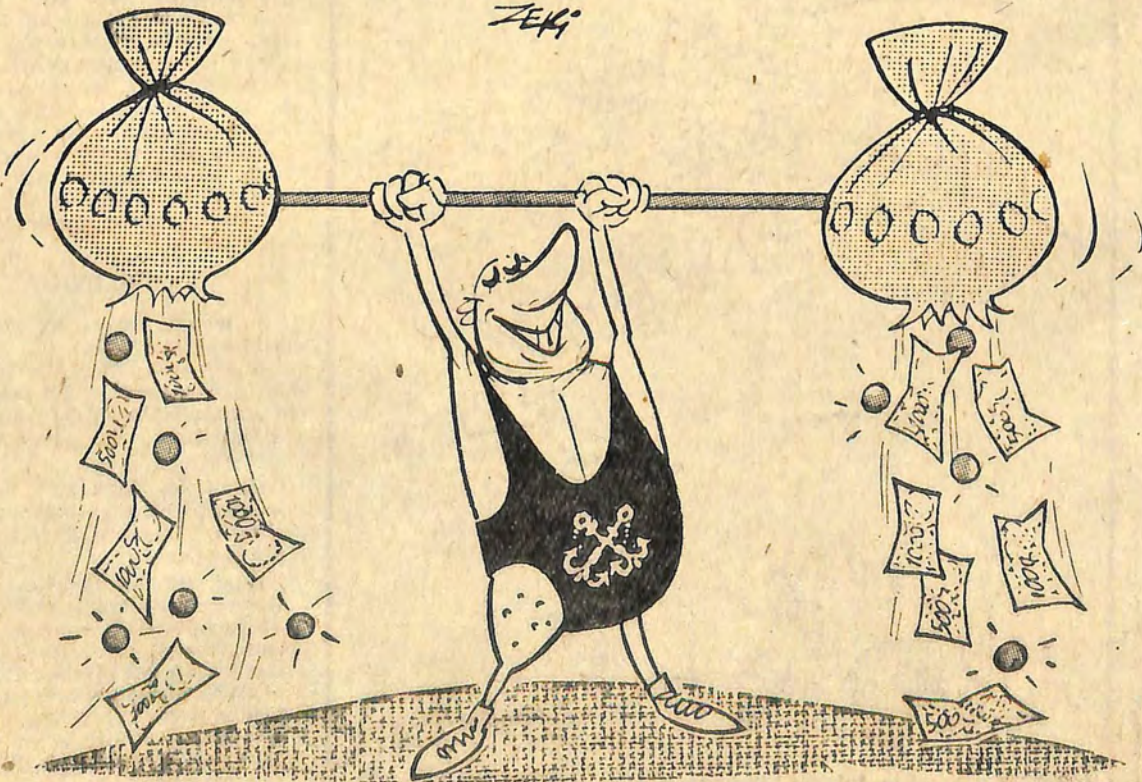
— «Senin yaptığın balıkçılık ahlâkına sığmaz arkadaş» dedi. «Bu meslekte iş ortağı, diğer ortağını yarı yolda bırakmaz.»

— «Peki ustam» dedim, «Kızma. Bu mübarek hayvanları ne yapmamız icabediyorsa emret, yapalım.»

— «İstersen yeniden denize atalım.» dedi Ali Reis. «Böylelikle hem yükünden, hem de hamallığından kurtulmuş oluruz!»

Muhterem dinleyenlerim, inanır mısınız, gözümüzü kırpmadan, boğulacaklarını düşünmeden hayvancıkları yeniden attık suya! Istakoz denen mahlûkun nasıl bir şey olduğunu, bendeniz bu vesile ile öğrenmiş oldum işte.

Efendim böylelikle Ahmet Ayık'ın güreşini de yüzümüzün akı ile bitirmiş olduk. Gongun sesini duymuşsunuzdur belki, karşılaşmanın sona erdiği güreşçilere gong vurularak duyurulur. Şimdi neticeyi bekliyoruz. Baka-

Denizcilik Bankası zarar eden müesseselerin başında geliyor. — Gazeteler —

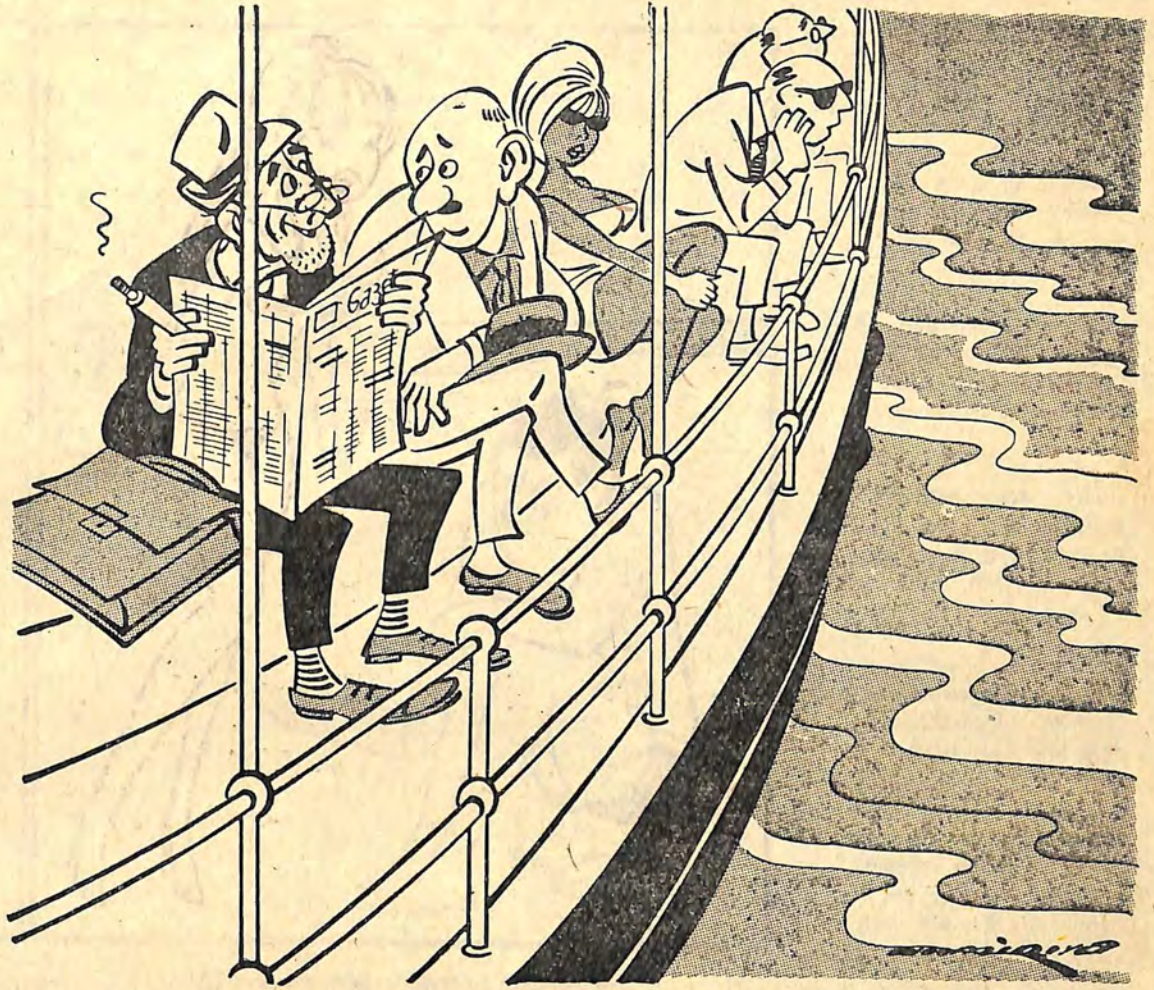
lım Ahmet mi rakibini yendi, rakibi mi Ahmet'i?... A, hayır hayır henüz bitmemiş güreş. Seyirciler de alkış tutunca, bendeniz bittiğini sanmıştım. Devre arasıymış efendim. Devre aralarında birer dakikacık dinlenme hakları var ya, onu kullanıyorlarmış.

Yeniden kalktılar. Bir çangal attı Ahmet! Kanıyor... Efendim fırsat çıkmışken bu çangalın ne olduğunu açıklayayım size... Halk nedense buna. «Çengel» der. Doğrusu, «Çangal» dir. Çangal denince de akla meşhuur Hergeleci gelir efendim. Kurtdereli'ninki de yamandı ama, Hergeleci'nin çangalını yiyen kolay kolay iflâh olmazdı! Hiç unutmam, Kel Aliço'dan dinlemiştim efendim. İçini çeke çeke kaç kere, «Hergeleci bişiy değil ama, o çangalları yok mu?...» diye dert yanımtı bana.

Efendim, Ahmet Ayık'ın güreşi bu sefer kesinlikle bitti galiba... Bu vesile ile yayınıma son verirken ben ve arkadaşım Öksürükçü, yarın akşam tekrar buluşmak üzere, huzurunuzdan hürmetle ayrılırız efendim.

Burası Ankara, İstanbul, İzmir, Erzurum ve bilûmum Türkiye Radyoları... Avrupa Serbest Güreş Şampiyonasının naklen yayını dinlediniz. Güreşleri anlatanlar Muhterem Öksürükçü ile Eşref Refik, Akbaba okurları adına güreşleri radyodan izleyip, sonuçlarını gazetelerden öğrenen Vedat Saygel.

Vedat SAYGEL

— Refah seviyemiz durmadan yükseliyormuş...
— Tevekkeli değil, artık göremez olduk!...

YEDİ

PAZARTESİ

Son durum!

5 Hazirandan bu yana, İsrail'le ilgili haberleri şöyle sıralayabiliriz:

«Ateş kes»ten önce:
«İsrail birlikleri Gazze'ye girdi.»

«İsrail birlikleri, Sina Yarımadasına girdi.»

«İsrail birlikleri, El Arie'ye girdi.»

«İsrail birlikleri, Kudüs'e girdi.»

Bir haber de, «Ateş kes»ten sonra:

«Kazandıkları zaferi paylaşmayan İsrail liderleri, birbirlerine girdi!»

SALI

Hayvan sevgisi

Köpeğinin kovalanmasına kızan bir adam, karısı ile yeğenini kovalamış.

«Kovalar» diyeceksiniz. Ama

bitmedi. Kovaladıklarını bir köşede kısıtıp, silâhını çekmiş.

Fazla sabırlıysanız, «Eh, çeker» diyeceksiniz belki. Karısı ile yeğenini kalbura çevirdikten sonra da silâhını şakağına dayayıp, bir güzel intihar etmiş!

Bu kadar cana kıymak biliyor musunuz neden?... Adamcağızın hayvanlara olan özel sevgisinden!...

ÇARŞAMBA

Korku

Bir köy halkı, jandarma korusundan ilçeye inemiyormuş!

«Korku dağları bekliyor» diyen dedelerimizin kulakları çınlasın. Eskiden sadece eşkiyanın yuva yaptığı dağlardaydı korku, günümüzde jandarma karakolları dağlardan daha korkulu!

Zavallı köylü!... Dağa desen, dağa çıkamaz; şehre desen, şehre inemez; dünyada köylünden başka yerler de olduğunu, işte bu sebeple bilemez!

PERŞEMBE

Eyvaaah!..

Son günlerin danışıklı döğüşünden iki haber: «Seyyar esna-

fa karşı kabızmallar silâhlaniyor!»

«Kabızmallara karşı seyyar esnaf, misillemeye hazırlanıyor!»

Eyvaaah!... İki taraf da kazıkların ucunu siviriliyor anlayacağınız. Biri sâhlaniyor, biri hazırlanıyor, önceden hazırlanmış bir esnaryo gereğince sebze ve meyvenin en bol olduğu bir mevsimde, vatandaş turfanda fiyatlarıyla kazıklanıyor!

CUMA

Sıcaklar basınca...

İstanbul'da 25 gün içinde, 22 kişi boğulmuş!

Yaşanılan yer, İstanbul; sebep, sıcaklar olunca boğulur insan. Kimi sudan boğulur, kimi usuzluktan!...

CUMARTESİ

Olur mu olur!..

Sağlık Bakanlığınca açıklandığına göre, bundan böyle gecekond bölgeleri doktor, hemşire ve ebeler olacak!

Hani hastanelerimizde bile bu saydıklarımız bulunmazken, gecekond mahallelerinde nasıl olur demeyin. Hocanın, «Ya tutarsa?...» diye göle yoğurt maya-

GÜN

sı çaldığı gibi, Sağlık Bakanımın söyledikleri de ya olursa?... Artık hastanelerde sıra bekleyen hastalar gecekonduları doldurur, bakımsızlıktan dökülen hastanelerimiz de, her halde yatacak yer sıkıntısı çeken fakir fukaraya, mesken derdini giderecek birer gecekondur olur!

PAZAR

Kimi bekliyoruz?

Şu habere bakınız: «Hiç Türkçe bilmeyen 125 yaşındaki Bitlis'li bir vatandaş, Rusça'yı, Kürtçe'yi, İngilizce'yi ana dili gibi biliyor!»

Breh breh!... Biz bilmeyeli Bitlis'te neler olmuş meğer? 125 yıldır hayat girmiş, Rusça girmiş, Kürtçe girmiş, İngilizce girmiş, fakat Türkçe girememiş!

«Bitlis'li 125'lik vatandaş, üç lisansı ana dili gibi biliyor!»

Sorması ayıp ama, Türkiye'nin Bitlis'ine, Türkçe'nin girebilmesi için acaba yeni bir Fatih Sultan Mehmet mi bekleniyor?

Mesken,

Su,

Elektrik,

Havagazı!..

Değil...

Çilem çoğaldı peyderpey;
İçim bir an sâkin değil.
Derler: Neşe faydalı şey,
Neşe ek, biç ekin değil!

* * *

Güzeller var dizi dizi,
Tatlı sohbet, zevkli gezi.
Dizginleyen hamlemizi;
İmkânsızlık, temkin değil.

* * *

Hedef gittikçe ufaldı,
Mutlu deınler nerde kaldı?
Gönlüm hayli yara aldı,
«Pes!» demiyor, bitkin değil.

* * *

«Onu sevmekte yok beis»
Deyip dostluk ettik tesis.
Ne fayda ki ruhu habis
Aşkı bile tekin değil.

* * *

Boğaz bile dokuz boğum;
Dinse bâri biraz kaygum,
İçimdeki esas duygum,
Sempatidir, bir kin değil.

— Neden somurtuyorsun ayol?..

— Sen beğenmiyorsan...

Düdük

Akşam yemeğinden sonra kanapesine uzanmış şekerleme yapan adam, acı bir düdük sesiyle yerinden sıçradı ve oğluna seslendi:

- Yalçın!..
- Efendim baba?
- At elinden çabuk o düdüğü!..
- Elimde düdük yok baba.
- Peki neydi o deminki ses?

Bu sefer karısı mutfaktan müdahale etti:
— Çocuğun düdük müdük çaldığı yok canım. Ben musluğu açtım, musluğu.

- E, musluğu açtıysan ne çıkar yâni?
- Ne çıkacak? Su kesildiği için düdük sesi çıkar...

Saygısız

İki sosyete hanımı, Hilton'un havuzu kenarında oturmuş konuşuyorlardı. Sarışını:
— Dün bizim şoföre yol verdin. dedi.

Esmeri sordu:

- Neden, tembel miydi?
- Hayır, saygısız ve terbiyesizin biriydi!
- Ne yaptı?
- Her şeyi gidip kocama anlattı!

İki dost münakaşa ediyorlardı. F...
— Daha karın öleli iki gün oldu. diğini söylüyorsun!
Diğeri cevap verdi:
— Kusuruma bakma, o kadar üz...

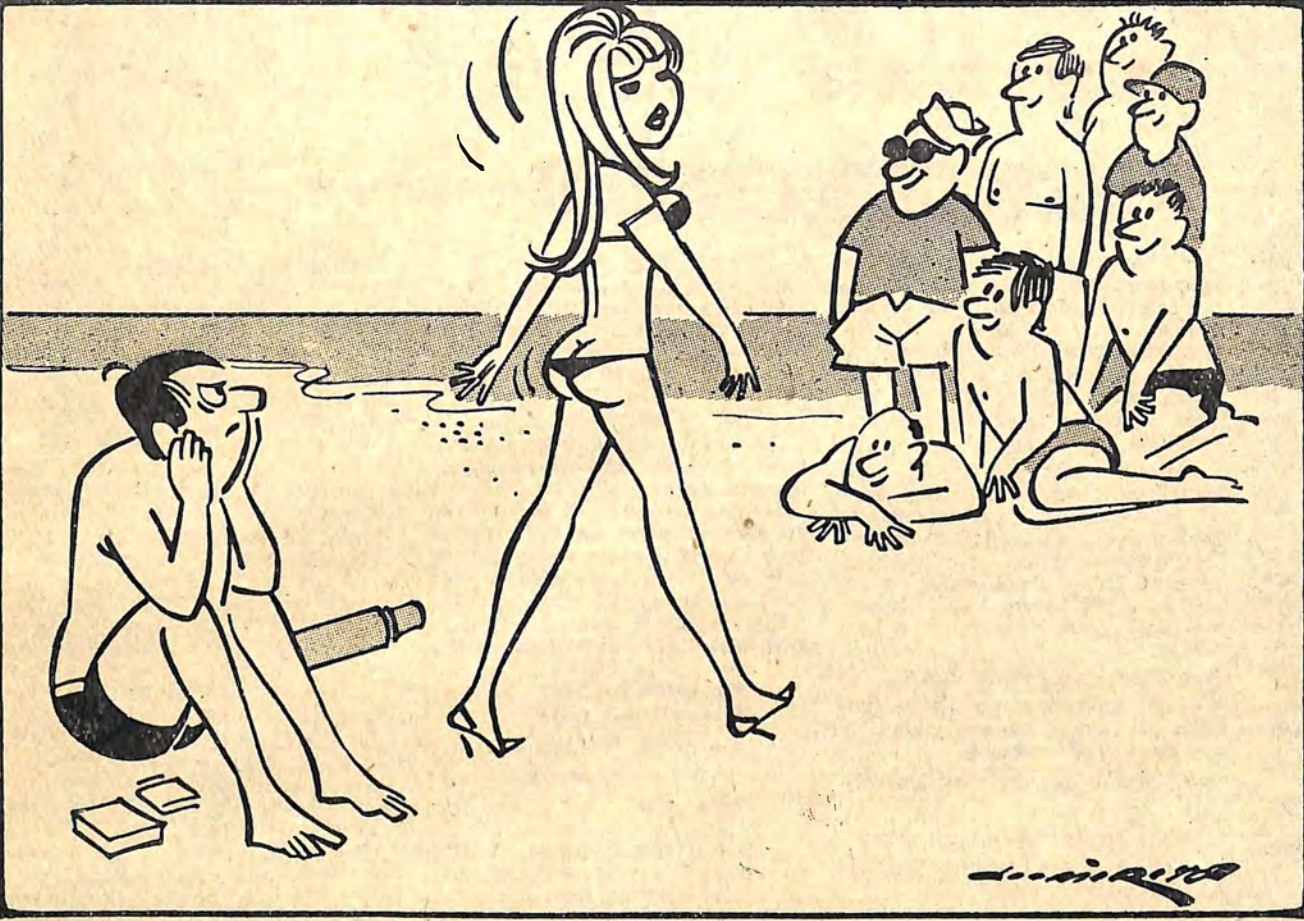

Yazısız

— Çok aptal şey... Kabin

— Başkaları beğeniyor mayomu!..

Tokat

Gazinoda bir delikanlı, ya-
mındaki masada oturan genç
kadına yılışık yılışık bakıyor
ve ikide bir onu rahatsız ede-
cek bir şekilde lâf atıyordu.
Bu sırada garson gelip sordu:

— Ne istiyorsunuz efendim?

Genç kadın hemen cevap
verdi:

— Böyle giderse birkaç to-
kat!..

Susturucu

Baba-oğul plâja gitmişlerdi. Eve döndüklerinde annesi oğlu-
na sordu:

- Baban plâjda ne yaptı?
- Gazete okudu, kumda yattı, güneş banyosu yaptı.
- Başka bir şey yapmadı mı?
- Denize de girdi tabii.
- Seninle mi?
- Şey; bir kızla. Ona yüzme öğretti.

Kadın bu sefer, hisımla kocasına döndü:

- Yüzme öğretmeni olduğunuzu bilmiyordum beyefendi!...
- Fırtına kopmak üzereydi. Adam, hemen davrandı, cebinden bir
yüz lira çıkararak karısına uzattı.
- Al karıcığım. Yüzme öğrettiğim kızın verdiği ders ücreti...

Değil !

Bakışından taşan hüzme,
Hoş görünmekte gözüme.
Tilki bakmış bakmış da üzüme
Demiş: «Bunlar yetkin değil.»

***

İstekleri mâsum (!) ama,
Görünüşe bel bağlama!
Öz duygusu yama yama,
Bu aldaniş ilkin değil.

***

Su bulanmış testimizde,
Tesir bitmiş tütsümüzde.
Allah var ya üstümüzde:
Çirkin desem çirkin değil.

***

Bu sonuncu başka tipte,
Gezer arabada, jipte.
Çift canbazın aynı ipte
Oynaması mümkün değil.

***

Övünür «işim var» diye.
Kalbine ister (ardiye),
Kullanır birkaç (vardiye);
Yaşlı fakat geçkin değil!...

Salâhattin KUTLU

*****

ZELZELE VAAAR

MUZAFFER İZGÜ

Jİ odası olanlar, yiyin için Al-
lahınıza bin şükredin. Bizim gi-
bi bir odaya kalırsanız işiniz du-
man... Odaanın saği mutfak olur, so-
lu banyo olur, pencere yanı oturma
odası, karşı duvar da yatak odası...
Bütün bunlardan başka, bir de üç
çocuklu dayınızla yengeniz size mi-
safirliğe gelirlerse, varın hesap ey-
leyin, gündüzleri vaziyet, geceleri
durum ne olur!

Bundan iki ay önce, bir sabah ka-
pımız güm güm çalındı. Baktım da-
yım, arkasında da yengemle çocuk-
ları. Dünyanın yolunu tepmiş gel-
mi; bizim için. Daha doğrusu İstan-
bul'da bir iş bulmak, yerleşmek için.
Yedik, içtik, hoşbeşten sonra sıra
yatmağa geldi. Dayım zengin olsa,
İstanbul'a iş tutmağa gelmezdi, ben
zengin olsam iki oda'ı evde oturur-
dum. Onun için ilk sözü dayım açtı:
— Çocuklar şu tarafta yatarlar,
biz de bu tarafta.

— Aman dayı, rahatsız olursu-
nuz...

— Rahatsız olmak da nesi? Onca
yıldır özlemişim yeğenimi, şöyle bi
sarılıp yatmadıktan sonra...

Ha, aıladım ki dayım, iki kadın
ayrı yatar, çocuklar onların yanla-
rına, biz de kendisiyle şu yana... Bir
tek koca yatağımızı uzunlamasına
serip, yollarını da çulla çaputla bes-
ledikten sonra oldu odanın içi tüm
yatak. Dayım:

— Şimdi biz başımızı bu yana çe-
virelim, gelinle bizim karı soyun-
sun, sonra onlar çevirirler, biz so-
yunuruz, dedi.

— Olur dayı, dedim.

— Ulan kerata amma büyümüşsün
ha!... Hadi kız Nimet, çabuk soyu-
nun!

Dayımla yüzümüzü duvara çevir-
dik. Kadınlar soyundu yatağa girdi-
ler, ondan sonra biz soyunduk. Da-
yım, uzun donunun paçalarını bağ-
larken:

— Yedi nefes, şimdi fırın olur bu-
rası, fırın, dedi. Ha şöyle, dur se-
nin arkana bastırayım. Dur canım,
öyle duvara verme kendini. Kız Ni-
met, biraz öteye kayın bakalım, siz
de lan çocuklar, şöyle kadınlardan
tarafa kayın. Gel yeğenim gel. Vay
ulan be, amma özlemişim seni ha.
Sarıl hele, sarıl dayına!...

Karımdan ayrı yatmak ilk gece
koymamıştı bana ama, ikinci üçün-
cü geceler iyice koymağa başladı.
Bırakın ayrı yatmayı, elimi eline bi-
le değdiremiyordum. Beş kişi bu,
birinden biri mutlaka odanın içinde
oluyordu. Bir kaçamak öpücük ala-
yım dedim de, dayımın ufak kızı
Gülter:

— Baba, diye bağırdı dışarı.

Ağzını kapayıp, yirmi beşliği avu-
cuna koymasam, kapının önüne çı-
kıp avaz avaz bağırarak.

— Yahı ne yapacağız biz hanım?

— Bilmem...

Tam o sırada dayım girdi içeri:

— Onbeş gün sonra bir keresteci-
de iş verecekler, dedi.

Onbeş gün!...

Onbeş gün çabuk geçti. Ama, da-
yım göre çabuk geçti. Oysaki bana,
onbeş yıl gibi gelmişti. O gün, dayı-
mın iş bulup başka bir eve çıkaca-
ğını düşünerek, bu arada bir sonra-
ki gecenin hayâlini kurarak gittim
işime. Akşam eve geldiğimde baktım
dayım pürneşe:

— Vallahi çocuklar, inanır mısı-
nız, ben bu işe olmayacak gözüyle
bakıyordum amma, patron ne dedi
biliyor musunuz? Yeni keresteler on
beş güne kadar gelecek, al şu otuz
lirayı kendine harçlık et, onbeş gün
sonra uğra, dedi.

Karım benim gözüme baktı, ben
karımın gözüne... İdam hükmü giy-
miş hükümlüler gibiydik o anda...

— Ya işte, böyle çocuklar... Bakın
otuz lirayla neler aldım...

Fileyi ortaya boşalttı. Üç ekmeğe,
yarım kilo et, bir kilo fasulye, bir
balık ezmesi, bir de raki.

— İçelim ulan, işimiz şerefine içe-
lim!

— İçelim dayı, içelim, dedim.
Çocuklar fasulyanın pişmesini bek-
leye dursunlar, biz başladık dayım-
la çekmeğe...

— Ulan be, senin bi anan vardı,
eşi menendi yoktu be. Gerçi sen de
tıpkı anana benziyorsun ya... Gel
hele gel, şöyle, seni görünce rah-
metli bacımı görmüş gibi oluyorum.
Bir ara dayım memleket türküle-
rine başladı. O bitirdi, ben aldım:

«Şu dalda iki ceviz

Aramız derya deniz

Sen orada, ben burada

Ne bet kaldı, ne beniz

Salla salla!.....»

— Yaşsa yeğenim yaşsa!... Ananın
da sesi güzeldi. Dur şimdi sıra ben-
de. Hem söyleyim, hem oynayım...
Halime'yi sarnınlıkta bastılar, aman
bastılar...

Dayımın gözlerini yuma yuma şar-
kı söylemesinden ve çocukların fa-
sulyaya kırılış gibi yumulmaların-
dan istifade ederek, karımla işaret-
leşmeğe başladım. Tuvaleti işaret e-
diyor, gözlerimi yumuyor, öpücük a-
tar gibi yapıyor, yâni, millet uyuduk-
tan sonra tuvalete gel sevişelim di-
yordum. Karım, işareti anlayarak
kimsenin görmez tarafından başını
salladı. İçimde bir sevinç, bir neşe,
başladım dayımdan daha çok bağır-
mağa, daha hızlı zıplamağa:

«Ah gece gelme gündüz gel,
sevişelim vay vay!...
Tenhalarda, tuvalette buluşalım
vay vay!...»

Bir on dakika sonra dayım oldu-
ğu yerde sızdı kaldı. Kadınlar sof-
rayı topladılar, koca yatak uzunla-
masına serildi ve içine girdik. Bu
arada yatak serilirken dayımı bir
bu yana, bir o yana çekmek, hattâ
bir ara kucağıma almak da bana
düştü.

Yattıktan bir saat sonra karıma
öksürükle haber verdim ve tuvale-
tin yolunu tuttum. İki dakika sonra
da karımın ayak seslerini işittim. İ-
çimde bir heyecan, bir arzu, sanki
yıllardır nişanlı kaldığım karıma o
gece kavuşuyorum. Karımın içeri
girmesiyle, karanlıkta boynuna sarı-
lmam bir oldu...

Ulan aman!... O da nesi, gelen da-
yım... Karanlıkta:

— «Sen misin Nimet?» diye o da
bana sarılmasın mı!

— Benim dayı ben, dedim. Gel
şöyle, bir öpeyim seni dayıcığım gel,
özlemişim vallaha...

— Ulan ben de seni... Altı senenin
dili olsa da söylese.

Bozuntuya vermemek için bir da-
ha, bir daha sarıldık. Mecburen dön-
düm yatağımıza yatımdı. Zavalı ka-
rım, gözleri açık, başını kaldırıp kal-
dırıp bana bakıyordu. Fısıltıyla:

— Dayım tuvaletten gelsin, hemen
sen git, ben de arkandan gelirim,
dedim.

— Olur, dedi.

Bekle ki dayım gelsin. Neden son-
ra söve saya geldi. Bizi uyumuş san-
dığı için karısının ayaklarından dü-
terek:

— «Kız Nimet, gözü kör olasıca,
ölü uykusuna mı yattın gâvurun eni-
ği?» diyordu.

Baktı karısı uyanmıyacak, girdi,
yanıma yattı. Dayımın uyuması için
bir yarım saat daha bekledik. Yine
karıma öksürükle işaret verdim.
Kalktı, tuvalete gitti. Herhangi bir
aksilik olmasın diye, hemencecik
yatağımda doğrulmuşum ki, dayı-
mın sekiz yaşındaki oğlu:

— Anaa, çişim geldi, diye bağır-
maz mı?

Arkasından dayım bağırdı:

— Kız Nimet, çocuğun çışı gelmiş,
kalk!...

Sinirimden vastığa tos vurayım
derken, yanlışlıkla dayımın çıplak
kafasına yapıştırmışım.

— Anası da böyle deli yatardı, de-
di dayım.

Anlayacağınız o gece, evin tümü-
nü uykulu bulmak mümkün olma-
yınca, bizim tuvalet faslı da olmadı.
Sabahleyin karıma:

— Haydi, benimle gel de, bir şey-
ler alalım, getir, dedim.

Beraber çıktık yola. Karım:

— Nereye gidiyoruz? diye sordu.

— Hiç olmazsa sokakta öpüşecek
bir yer buluruz.

— Ya gören olursa?

— Olmaz, yürü!...

Kimsenin olmadığı bir köşede ka-
rımı doya doya öptüm. İkinci kez
öpecektim ki, arkamızda bir ses:

— Çütiüş, dedi.

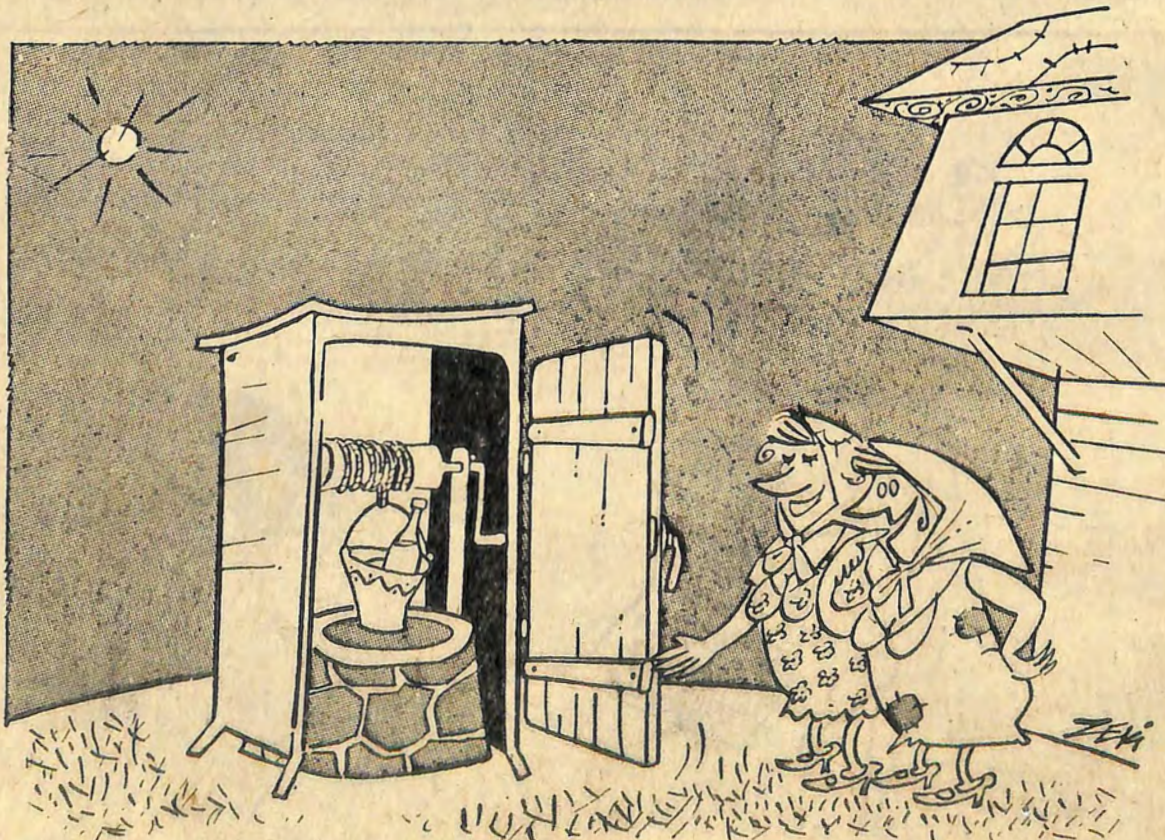
İkimizin de dizi titredi. Hele bek-
çiyi görünce, dizlerimizin bağı çö-
züldü.

— Ula utanmımsız yolun ortasin-
da birbirinizin ağzını yemiye? Diş
bırakmadın ula avratda.

— Şey, bekçi efendi!?

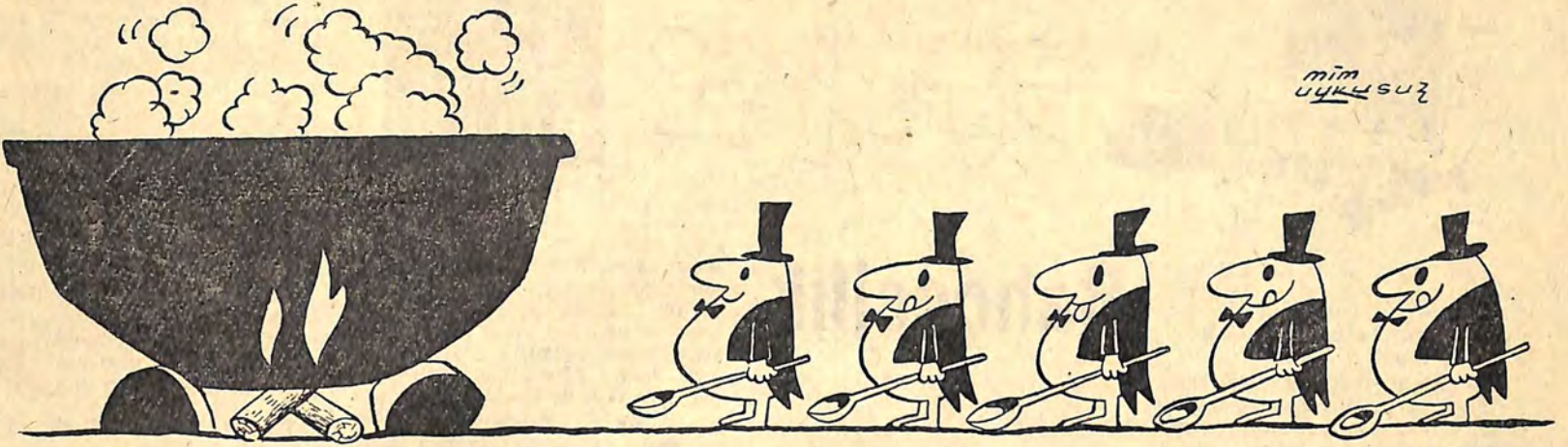
— Ne şeyi lan? Gerçi bura ne
muntakam, ne üsdüme vezfe ya, yö-
riyin baalim garagola...

— Bekçi efendi, bu benim karım...

— Nasıl şekerim, buzdolabımızı beğendin mi?

Yazısız

— Ne garin mi? Ula eviniz yohdur sizin, barhınız yohdur sizin. Hadi ondan da vazgeçdik, ganundan da mı habarınız yoh sizin? Adabı mugariye dirler ulan buna, cezesi altı aydan başla...

Bekçinin öntüne düştük.

— Bekçi efendi, n'olur bırak bizi.

— Niden bira ham? Garagolun odacısıyam emme, bi vukuatı da görmeden geçemem. Sonam, aldığım mayış gözümde dizime durur.

— Farzet ki görmedin bekçi efendi.

— Körem ben?... Gördüm ula, hem de ayan beyan gördüm. Sen bu avradın beline dolanmış, ağzından öpirdin. Dur baham, belkim de avrat şikâyetçidir.

— Dedim ya karım...

— Sen hüs... Şikâyetçi mısın bu herifden?

— Değilim, dedi karım.

— Tâbi deelsin... Çünküm, sen de onu öpirdin. Yöriyin de, garagolda gonusuruk.

— Bekçi efendi, dur sana meseleyi olduğu gibi anlatayım, belki o zaman bize hak verirsın, dedim ve durumu olduğu gibi anlattım...

Bekçi:

— Ula, ben de bi göz odada otuyom, dedi. Benim de yanımda gayinanam vua, gayinbubam vua, gayinbilâderim vua, ama heç bi günden bi güne avradımı alıp da sokağın ortasında öpmemişem. Hemi de dört dene çocuk vua... Bu çocukların hepsi de, bu saydığım hısımlarımın yanında olmuşdur...

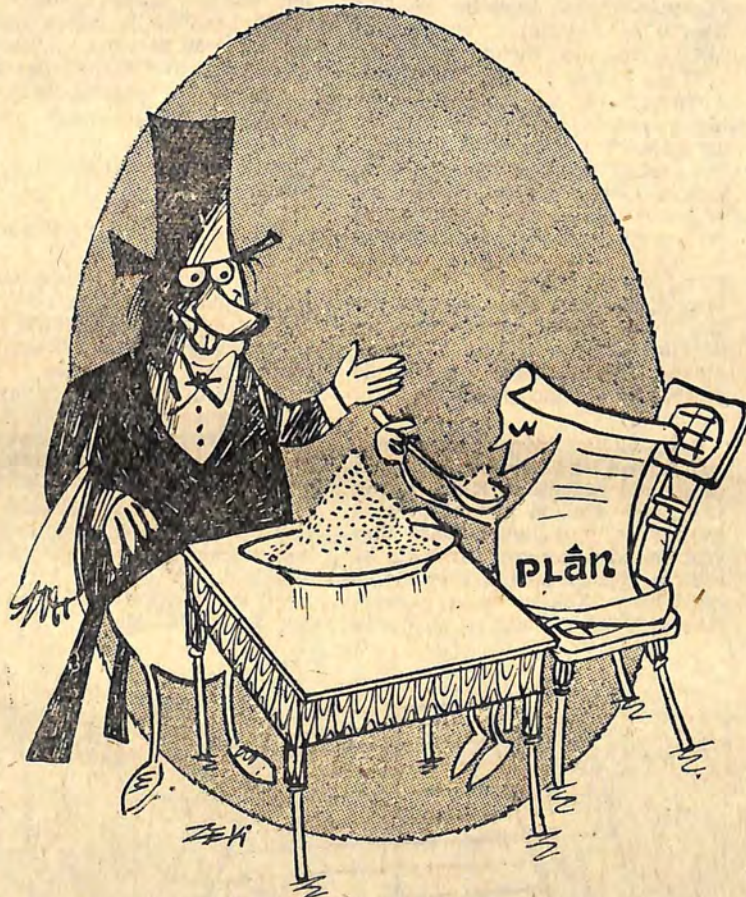
— Pekiyi bekçi efendi, söylemesi ayıp ama, nasıl varyorsun karının yanına? diye sordum.

— Zenzileynen varyiyom...

— Ne zelzelesi?

— Basbayağı zenzile... Canım avradın yanına varmak istedi miydi, gece yarısı bi uyanıyom, ünümlün

Güven Partisine göre: İkinci beş yıllık plân «refah» vaad ediyor. — Gazeteler —

— Şu pilâvı ye de, önce kendin bir refaha kavuş!

yettiği gadar, «Zenzile vuaaaa» diye bağıryom. O zaman, gayinanam da, gayinbubam da, gayinbilâderim de, benim büyük oğlan da dışarı kaçıyola. Emme, biz avratnan kaçmıyoz. Onlar bi saat sona içeri girince, biz çohdan uyumuş oluyoz.

Bu kez bekçiye yalvarmağa başladım:

— N'olur bekçi efendi bizi bırak. Yatar kalkar, hem bu zelzele dalgası için, hem de bizi serbest bıraktığın için sana dua ederiz.

Bekçi, bir müdet düşündükten sonra:

— Birakiyom emme, bi daha yol ortasında biribirinize dalaşmah yoh ha!... dedi.

— Sağol bekçi efendi...

O gece, sat tam onikide:

— Zelzele vaaar!... diye yırttım ortalığı.

Dayım, karısıyla çocuklarını alıp, bir kaçış kaçtı ki dışarıya, sormayın.

— Yahu dayı gelin...

— Yoo, bizim canımız kıymetli. Hele bi saat duralım dışarda, olur ki tekrar, deprenir!

Bir saat sonra, bekçiye binlerce dua dudaklarımda, dayımı çağırmağa çıktım:

— Dayı, gelin artık, olmaz zelzele, dedim.

— Oldu yeğenim oldu, senin haberin yok, çatırdadı ortalık. Ama girelim artık, hava iyice ayaza kesti.

O gece, öyle bir rahat uyudum ki!.. İkinci gece, gece yarısı dayımın çığılığıyla uyandım:

— Zelzele vaaar!...

Eh, ârif olan anlar.

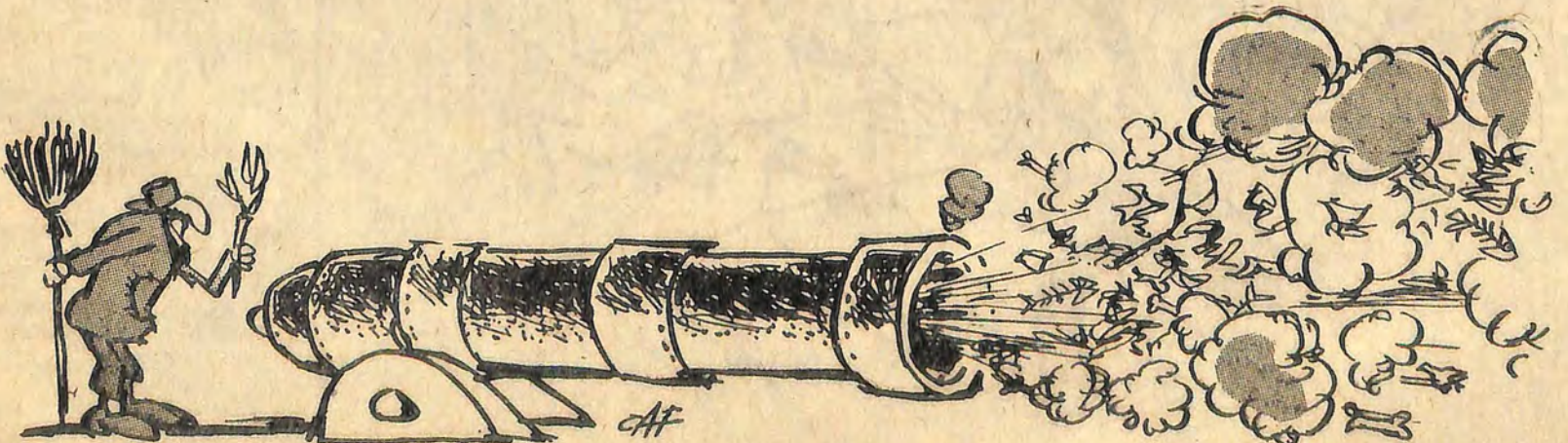
— Hanım, hadi çabuk dışarı!...

Karımın dışarı koştuk.

Şimdi bir gece arayla, bir dayım bağıryor, bir ben... Bakalım kim sırasını şaşıracak?

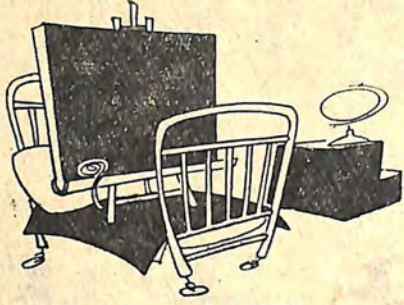
Muzaffer İZGÜ

Tarihi eserler temizlenecek. — Gazeteler —

Yazısız

Ask Dersleri

Semsi BELLİ

AŞK yaşantısında dışı bitkilerin üretimi ve tüketimi ile uğraşmaya meraklı olanların uygulsal ve duygusal çabasına «Bahçecilik» denilir.

Her kişinin yüreği, uçsuz-bucaksız bir arazi parçasıdır. Yaşadığımız ülkenin kalkınma hızına ayak uydurabilmek, hiç olmazsa aşk ekonomisinde memlekete faydalı olabilmek için bu arazilerin işletilmesi, mutsal ve kutsal bir görevdir.

Gönlünüzün çiftliğini bomboş bırakmaya, o münbit ve bereketli toprakları kupkuru bir çöl haline getirmeye hakkınız yoktur. Çünkü efendim, elinizdeki topraklar, dilediğiniz kadar parselasyon yapmaya, dilediğiniz tohumları yetiştirmeye elverişlidir her zaman...

Çeşitleri

1) Çiçekçilik, 2) Meyvecilik, 3) Tahıl ve sebzeçilik.

Çiçek yetiştirilmesi: Yaşları 14-18 arası olan bahçıvanlar genel olarak çiçekçiliğin renkli romantizmi içindedirler. Bol vitaminli meyvelerin hazzından ve lezzetinden habersiz oldukları için, bahçelerine gül, leylâk, karanfil, zambak gibi renkli ve kokulu çiçekleri dikmeyi, onları gözyaşlarıyla muntazaman sulamayı daha çok arzu ederler.

Her kişi belirli bir sezonda bu tatlı budalalığı, bu romantik bahçıvanlığı yaşamaktan kendini alakoyamaz. Oysa ki bu tip bahçıvanlık göz zevkini doyursa bile, daha başka yönleri aç bıraktığı için, pek de akıllıca bir iş değildir. Çoğunlukla dikkat ve itina ile yetiştirdikleri o güzelim körpe çiçekleri koklamak fırsatını bile bulamazlar... Onları

Bahçecilik

✱

koparmak, koklamak daha fazla, daha başka kimselere nasip olur.

Meyve yetiştirilmesi: Yaşları git-tikçe olgunlaşan bahçeciler, çiçekçiliğin pek fazla ilginç olmadığını anladıkları gün, dallarında kalmış son çiçekleri de başkalarına kaptırınca işi meyveciliğe dökerler.

Biliyorsunuz, çeşit çeşit meyveler vardır. Ve tüm meyveler güzeldir, lezzetlidir, kokuludur, vitaminlidir. (Dudaklara tat, vücuda sıhhat verir!)

Portakal bir meyvedir. Şeftali de bir meyvedir. Kiraz, çilek, elma, greyfurt, turunc da birer meyvedir. Portakallar genel olarak soyularak yenilir. (Meyvelerinizi yemeden önce bol su ile yıkayınız!) Elmayı, kirazı, çileği soymadan da yiyebilirsiniz. Çünkü onlar portakal ve şeftaliler gibi özel anabalaşları içinde (ince zarf kâğıtlara, ya da naylon, perlon, orlon marka şeylere sarılmış) değildir. (Körpe erik çağlası sever misiniz bilmem, benim dişlerim kamaştığı için olgun portakalları tercih ederim!)

Bahçeciliğin meyvecilik dalında çalışanların mesleklerine bağlılık derecesi de, değişiktir. Kimi; meyveye, meyve ağacına meraklıdır ama, sabırsızdır, açgözlüdür. Ham meyveyi dalından koparıp ısırmakta bir sakınca görmez... Kimi, meyveyi dalında sever. Koklar, okşar; parmaklarıyla dokunur, hattâ bazan dudak-

larını sürer. Rengine, kokusuna bakarak içini çeker, yutkunur... Ama bir türlü koparıp yemek gücünü bulamaz kendinde... Kimi ise koparıp yemekle de doymaz... Suyunu çıkarır... İçer... Meyve suyu kürü yapar... Bazıları da kompostodan marmelâta kadar meyvenin vıcık vıcık her halini yemeden, tatmadan duramaz... Bazı aptallar da ultra modern bir bahçıvanlık tutumu içindedir: «Her meyve olgunlaştığı an dalından kendiliğinden düşecektir, benim koparmama lüzum yok» diye bekler... Bekler... bekler... bekler... Bekler babam, bekler... Oysa, dalında olgunlaşan meyve de bekler, bekler, bekler... Bekler ki arzulu bir el gelsin, kendisini koparsın, soysun ve yesin... Ama ne yazık... Bazıları dalında çürüyüverir... Bazılarını kuşlar gagalar... Ve tabii bahçıvan da avucunu yalar sonunda... (Avucunu yalamak istemiyorsanız meyvelerinizi dalında çürümeye bırakmayınız!)

Dikim ve bakımı

İster bahçıvan, isterse bahçıvan yamağı olun, sakın ha fidanlarınızı sık sık dikmeyiniz... Gönül bahçesi ne kadar geniş olursa olsun sık sık dikim yapıldığı takdirde fidanların dalları birbirine karışır, kolayca serpillip büyüyemezler. Üstelik Malta eriğini kaysıya, portakalı mandalina ya, vişneyi kiraza karıştırabilirsiniz yanlışlıkla... Ağzınızın tadı bozulur.

Demek oluyor ki bahçecilikte, özellikle meyvecilikte sık değil, seyrek seyrek dikim yapacaksınız, anlaşıldı di mi?... Ama eğer meyveye değil de çiçeğe meraklı iseniz, sık sık da dikişebilirsiniz!

Tohumu, çekirdeği veya fidanı toprağa dikmekle iş bitmez elbet... Arasıra dibini çapalamak lazımdır... (Fazla köktüne inmeden fidanlarınızı çapalamayı unutmayınız!)

Ayrık otları, yabancı sarmaşıklar ve sırnaşıklar, dişisel bitkilere zararlı böcekler, gönül bahçenizdeki fidanı tahrip etmek için ona musallat olabiliyorlar. Bu tehlikeye karşı fidanlarınızı sık sık aşkodioksit, ve famisin, muhabbetosülfat ilaçlarıyla dezenfekte ediniz.

Zamanı gelince bol bol sulayınız... Lüzum görünce de lüzumsuz dallarını budayınız. Çiçeklerini böceklerden, meyvelerini kuşlardan, yapraklarını tırtıllardan koruyunuz.

Tahıl ve sebzeçilik

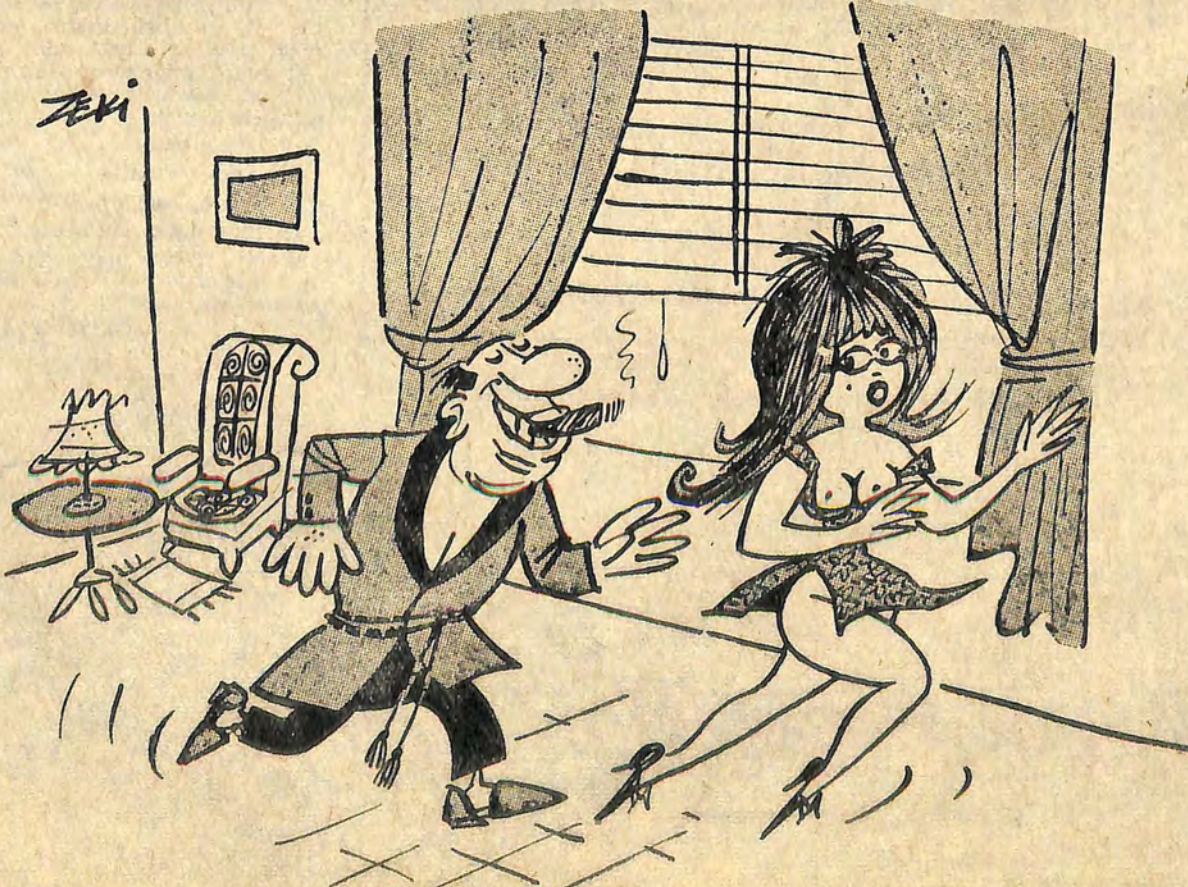
Daha çok «Tarım» konusuna giren tahıl ve sebzeçilik aşk yaşantısında yaş haddinden emekliye ayrılmış olanlarla, emekliliği yaklaşmış olanların merak sardığı bir alandır. Yaşlanmış bahçeciler artık dişleri kütür kütür meyveleri kesmediği için sade suda kaynamış sebzelerden hoşlanırlar ve bu sebeple sebze ekimini, diğerlerine tercih ederler.

Sebzeler de, biliyorsunuz, çeşit çeşittir... Gönül bahçesi, artık çiçekçiliğe ve meyveciliğe elverişli olmayan emekli bahçeciler ispanak dikerler... (Ammmaaaan!... Hiç sevmem!...) Kereviz dikerler... (Ammmaaaan!... Düşman sofrasınal...) Lahana, kabak, banya, semizotu, şalgam, havuç... Biraz daha ağzının tadını bilenler domates, patlıcan, domalik (Hem de ne domalik!) biber dikerler... Aralarında mini mini, sevimli, kırmızı turp yetiştirenler de olur, kocaman göbekli marullara düşkün olanlar da...

Bahçıvanın bahçe merakı ve çapalama gücü —yaş haddinden emekliye ayrılmış olması sebebiyle— azalmış olduğundan sebzelerinin büyük çoğunluğu genellikle tohuma kaçarlar...

Aşk bahçesindeki bir sebzenin tohuma kaçması demek, o bahçedeki toprağın besleme gücünün bitmesi demektir. İşin bu noktasından sonra bahçe bahçelikten çıkar ve bomboş bir bostan arsası olur... Biliyorsunuz ki boş arsaların çoğunu ya istimlak ederler, ya da çelik-çomak oynamaları için mahalle çocuklarının pabuçlarına terkederler...

Semsi BELLİ

— Kaçma, hayatım... Artık sekreterim değil, karunsun!

Akbaba

Haftalık Sıyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FIATİ: Kapak içi, santiml 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir. Fiaatı: 100 kuruştur.

fan fin fon ailesi

çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

FAZLA UZATMADAN MÜESSESEYE AİT EŞYALAR EL VE YER DEĞİŞTİRMeye BAŞLADI...

RÜHUM HAYATIM SEYİRCİLERİM. BU
GECE ÇOK MESUDUM. SEVİYOR, SEVİLİYÖ-
RUM. ŞİMDİ SİZLERE BİZ ÇİLGİNCASINA
SEVİLENLERİN ŞARKISINI OKUYACAĞIM
BENDEN KUÇUK BESTEKÂR, AMMA RUHU
BÜYÜK NAPIM AYOL. AVNİ ANIL'IN
YEPYENİ, GICIR GICIR, ŞAKIR
ŞAKIR BİR ESERİ

it Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 28 —

— Sen çocuk gibisin vallaha. Gel bakiyim şöyle goynuma. Ne işin var senin bu gece vakdı dışarlarda?

Başımı göğsüne yasladım. Ağlamak geldi içimden, güç tuttum kendimi...

— De gidi deli erim de!...
— Fabrikaya gitmiyeceksin değil mi?

— Uyu!...
— Bu herife yüz vermiyeceksin.
— Kime?
— Yılık Kadir denen herife.
— Hadi hadi, yat, uyu!...
Uyumuşum...

***

Günler hep birbirine benziyordu... Yaşantımda şu kadarcık bir değişiklik yapamıyordum. Gezmekten yorulduğum zamanlar, kapımızın önüne oturuyor, avluyu seyrediyordum. Avlu, gündüzleri çocuklarındı. Gece olunca, analar babalar işten dönüp geliyorlardı. Kapı önlerinde, üç taş üzerinde pişen yemekler, helâ önünde kuyruklar, ağlaşan çocuklar, bir hiç yüzünden dayak yiyen kadınlar... Ve her perşembe günü, kapı önlerinde, leğen içinde yıkanan kapkara vücutlu çocuklar... Erkeklerle kadınlar kapı önlerinde başlarını eğerek yıkıyorlardı. Vücutlarını nerede ve ne zaman yıkadıklarını bilmiyordum ama, biz geldiğimizden beri yıkanmamıştık. Bizim Arap İmam'ın öğrettiği gusül abdestlerinin, üç tas başa, üç tas sağa, üç tas sola dediklerinin hiç birinin yeri yoktu burada, bu avluda... Ama namaz kılanlar da vardı, nafile oruç tutanlar da... Ben'se namazı niyazi çoktan terketmiştim...

İş arıyordum... Suratıma bakıyor du iş sahipleri:

— Sonra gel, diyorlardı.
Yorgun argın eve geldiğim bazı günler Necmiye'yi bulamıyordum. Geldiğinde:
— Canım sıkıldı, dolaştım biraz, diyordu...

Bu yüzden uykularım kaçıyor du.

Çok arzu etmemiştiğim, Necmiye'yi takip etmeğe bir türlü cesaret edemiyordum. Böyle, uykumun kaçtığı geceler kapı önünde sabahlıyor, bu arada odalar arasındaki kadın erkek konuşmalarını seyrediyordum. Hele bir gece, yanlışlıkla bir kadın bızım eve dalınca:

— Yavaş ol bakalım, diye bağırdım.

Kadın, akrebe basmış gibi olduğu yerde zıpladı ve asmanın altındaki, gıcır gıcır öten kapının ardında kayboldu. Zavallı avlu, gece gündüz çalışıyordu. Bir ben'dim bunların arasında işsiz güçsüz dolaşan. Gülistan, yine iki geceden beri Yılık'ın odasında sabahlıyordu. Koca şalvarlı bir genç kız da, gece yarısı sokaktan gelen bir oğlanla buluşuyordu. İlle de buna kıızıyordum. Avlunun namusunu iki paralık ediyordu bu kız. Bir gece onları yakalamışa karar verdim.

Dışarda öten ısıklıkla beraber kız, bir ceylân gibi sekmeğe başladı kapı yanına. Cümle kapısının yanında ki zifiri karanlıkta buluşuyorlardı. Kalktım, ayaklarımın ucuna basa basa yanlarına yaklaştım. Öyle bir manzarayla karşılaştım ki, müdahale etsem, ben yerin dibine gireceğim. Duvarın dibine çekilip on dakika kadar bekledim. Elbise hisırtısıyla beraber tekrar çıktım ortaya. Ve oğlanı kolundan yakaladım. Oğlan, önce beni kızın babası zannetti:

— Vallaha billâha alacam emmi, diyordu.

— Ulan alacağını aldın, daha neyi alacaksın? dedim.

Bir elimle de kızı yakalamıştım. Kız, oğlandan daha cesur davranıyor:

— Bırak yaa golumu, diyordu.

— İkinizi de avluda rezil edeceğim!...

Oğlan:

— Etme be emmi, rezil edecen de garnın mı doycak? Bırak, gldiyim, diyor, bu arada bırakmam için:

— Söz emmi, anam avradım olsun yarın sana bi onluk getirecem. Vallaha da billâha da getirecem, di-yordu.

— Bu avlunun namusu on lira mı?

— Ölese onbeş getirim emmi, yeter ki sen söyle, avlunun namusu kaç lira?

Gözlerim karanlığa iyice alışınca bir de baktım ki oğlan hayli iri yarı. Bıraktım:

— Hadi git, bir daha gelme, dedim.

— Etme be emmi!...

Üç adım öteme gidince:

— Ulan sana emmi dedik be Allahsız... Senin gibi emminin tee anasını avradını... diye küfredip kaçtı. Kız hâlâ yanımda karanlıkta dikilmiş duruyordu:

— Eyi bok yedin deel mi? dedi.

— Git evine yat, dedim.

— Ulan herif, dedi, ben şimdi helânın yanına gider de, yetişin bu herif bana saldırdı, diye bi bağırırsam gününü görür.

Yanımdan ayrılmazdan önce eğilip yüzüme iyice baktı:

— Aboooov, ben de seni biri zannetti dim, Necmiye'nin himbil gocası deel misin sen?

Taş kesildim orada sanki. Niçin bu kız bana böyle demişti? Nerem himbildi benim? Yoksa, gündüzleri ben evde olmadığım zamanlar bir şeyler mi oluyordu?

O gece yine uyku tutmadı beni...

Sabahtan dalıyordum koca şehrin içine, sanki kaybettiğim bir şey varmış gibi, köşe köşe, bucak bucak onu arıyordum. İki ay olmuştu bu şehre geleli. Ama bana iki yıl gibi gelmişti...

Bir sabah Necmiye:

— Yeter artık, dedi. Evde yicek bişiy yok. Get de bişiyler bul gel. Alistın eyice oturmaya...

Doğru söylüyordu Necmiye... Paramız biteli hayli olmuştu. Bakkal da borç vermiyordu artık. Elin odalarının önünde tencereler kaynıyor-

du. Gerçi bu tencerelerin içinde kaynayan şeyler, yemekten başka her şeye benziyordu ama, yine de kaynıyordu... Bizim kapının önünde üç gündür bir klbrit çakılmamıştı. Lâmbanın gazını bile alamıyorduk.

Yolda düşünüyordum... Acaba şu Arap İmam'ın öğrettiği dualar ne işe yarıyordu?... Yıllar yılı onun önüne diz çökeceğime, babamın önüne diz çökseydim, hiç olmazsa ellerim nasır bağlar, bacaklarım kuvvetlenir, amelelik edebilirdim. Bir gün taşıyabilmişim harç... Akşam eve geldiğimde ne Necmiye'nin satlerce oramı buramı oğması, ne de sabaha kadar bir ölüden farksız uyuyuşum dinlendirmemişti beni. Ve devrisi gün, gitmemiştim ameleliğe... Hayır, ben amelelik yapmak için yaratılmamıştım... Bey olmalıydım, arabam, uçaklarım olmalıydı... Necmiye saraylar gibi evlerde oturmalı, kuştüyü yataklarda yatmalıydı... Güldüm düşündüklerime... «Budala» dedim kendi kendime... «Hakkı gör». Görmek istemiyordum, veya işime öylesi geliyordu.

Bir şeyler götürmeliydim eve... Yoksa kaç gecedir Necmiye, beni fabrikayla tehdit edip duruyordu. Zengin mahallelerine daldım... Reşatbey mahallesi... Öyle bir sıcak çökmüştü ki öğle sonrası sokakların üzerine, siyah parke taşları bile bu sıcaktan bayılmışlar, uyumuşlardı sanki... Yalım yalım parlayan sıcaklık, bir bulut gibi inip inip kalıyordu bu kara taşların üzerine... Uzaktaki ağaçlar, bellerinden kırılmışlar gibi sessiz sâkin havanın serinlemesini bekliyorlardı... Yanıyordu tüm Adana...

Boş bir arsadaki sıtma ağacının dibinde dilleri dışarı sarkmış, boğulmamak için ağızlarını iyice açmış tavuklar gördüm. Kafamın içinde bir şimşek çaktı. Çalacaktım... Arap İmam'ın önünde yıllar yılı diz çökerek Tanrının günah ve sevap yazdığı şeyleri öğrenmiş olan ben, çalacaktım... (Devamı var)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basm : 18171 — 110)

Milletler Gülüyor

Rulet

Akdeniz şehirlerinden birinin gazinosunun kumar salonunda bir kadınla erkek münakaşa ediyorlardı. Kadın 16 numara üstüne oynamış ve kazanmıştı. Erkek de 16 numaraya kendisinin para yatırdığını iddia ediyordu. Nihayet kadın bezgin bir halde:

— Peki, paraları siz alınız, dedi.

Erkek, paraları cebine indirirken ciddi bir sesle:

— Mücadelem para için değil, di madam, dedi, ben adalet tutkunu bir insanım.

Kadın, adamın yüzüne mânâlı mânâlı baktı:

— Adalet tutkunu mu, yoksa adalet tutuklusu mu? dedi.

En uzun kelime

Öğretmen, talebelerden birine:

— En uzun kelimelerden bir tane söyler misiniz, dedi.

Talebe:

— Lâstik, diye cevap verdi.

— Hayır. Meselâ: Müşkülpe-sent kelimesi lâstikten daha uzun değil mi?

— Ama öğretmenim lâstığı istediğiniz kadar çeker ve uzatabilirsiniz!

Berduş!

Bir serseri Chams-Elysee cad-desindeki sıralardan birini boyamakla meşgul adama yaklaşıp:

— Bu sıranın akşam saat do-kuza kadar kuruyacağını tahmin ediyor musunuz? diye sordu.

İşçi hayretle:

— Evet kurur. Ama neden sor-dunuz? dedi

— Çünkü bu akşam erken yat-mak niyetindeyim de...

İlk adım

M. Dumont bir arkadaşına:

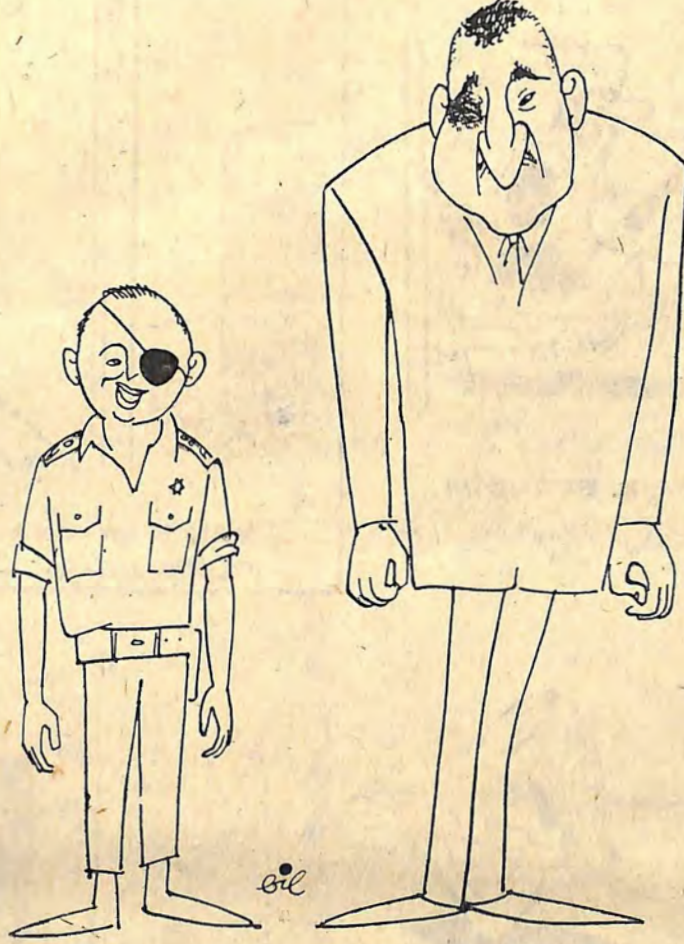
— Dün boşanma için ilk adımı atmış olduğumu sana itiraf ede-ceğim, dedi.

— Nasıl?

— Evlendim...

— Aaah!... Bütün müşterilerim sizin gibi olsaydı!..

Yazısız

Kusur

Kilisenin başpapazı, genç ve yakışıklı bir papazı odasına ça-ğırtarak çıkıştı:

— Sen, dedi. Hücreye-kapadı-ğın genç kadınların günahlarını nasıl çıkarıyorsun?

— Basbayağı muhterem peder, dedi genç papaz.

— Nasıl basbayağı?

— Okulda öğrendiğim gibi.

— Tevekkeli değil, kasabamın bütün kadınları senden şikâyet-çi...

Genç papaz çekine çekine sor-du:

— Kusurum neymiş efendim?

— Ne olacak, sadece günah çı-kartmak...

Yanlışlık

Bir ruh doktoru kendini iki kişi gibi gören hastasını nihayet tedavi ettiğine kani olarak son derece memnundu. Ama ne yazık ki o sabah postacının getirdiği mektupta: «Bay doktor, yanlışlık yaptınız. Bir kişilik tedavi ücreti aldınız» diye yazmamış mı!...

Seyahat

Bir Fransız, arkadaşına:

— Onbeş gün sonra karımı Co-te d'Azur'den dönmüş olacak, dedi.

— Karınız çoktan beri mi o-rada oturuyor?

— Hayır, yarın gidecek.

Aşk

Mabel tam bir aşk izdivacı yap-mıştı. Bir gün arkadaşı:

— Kocan geceleri horlar mı? diye sordu.

Mabel kızarak:

— Henüz bilmiyorum, diye ce-vap verdi. William'la evleneli an-cak onbeş gün oldu!

— Gıdıklanır mısınız?..

Müdür muavini!

M. Durand evine neşeyle girerek karısına:

— Müdür muavini oldum, dedi. Tabii maaşıma da...

Karısı sözünü kesti:

— Amaaaan, sanki müdür muavinliği bir şey mi!...

Durand bozulmuştu:

— Sen hep öylesin, herkes beni anlıyor ve takdir ediyor, yalnız sen beni küçümsüyorsun!...

— Müdür muavinliği önemli değildir ve her yerde sürüyle vardır. Meselâ bugün öğleden sonra bir mağazaya alış veriş yap-maya gitmiştim. Her yer müdür muavinleriyle doluydu. Meselâ bir tanesi sadece kilot satıyordu. Anlıyorsun ya!

Buna çok canı sıkılan Durand hemen telefonu açarak bü-yük mağazayı buldu:

— Lütfen bana kilotlar satan müdür muavinini çağırır mı-sınız? dedi.

Telefon memuru:

— Hangisini mösyö? diye sordu. Paçalı kilotlar müdür mu-avinini mi, yoksa paçasız kilotlar müdür muavinini mi?

Madam kanaryal

Mahkemede hâkimin karşısına geçen kadın:

— Kocamdan boşanmak istiyorum, deyince hâkim sordu:

— Şikâyetiniz nedir?

— Her gece, beni hipnotize e-derek bir kanarya haline getiriyor. Öyle oluyorum ki, darıdan başka bir şey yiyemiyorum!

Hâkim, kadının kocasına dön-dü:

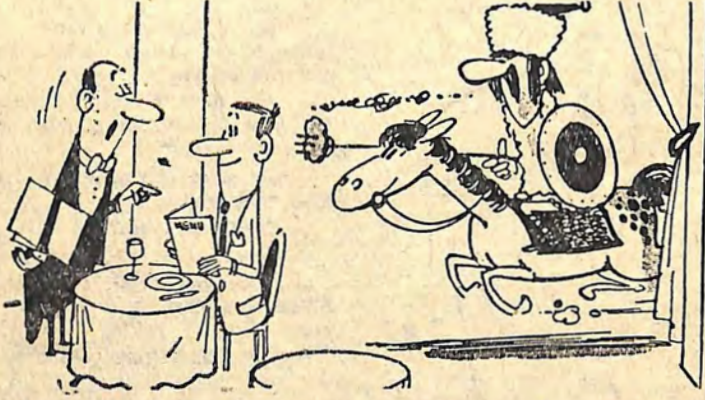
— Doğru mu?

Boynunu bükten koca:

— Evet hâkim bey, dedi. Karı-mın ne istediğini ve neden şikâ-yet ettiğini bir türlü anlamıyor-dum. Nihayet bu çareye başvur-dum. Düşündüm ki onun şikâyet saatlerinde pencereyi açık bira-kacak olursam, belki uçar ve ek-meğini kendi aramak zorunda kalır!

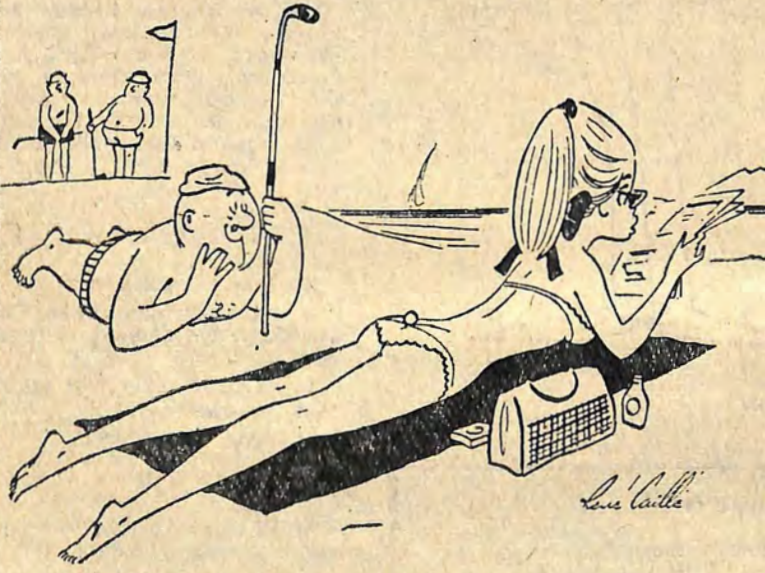
DÜNYA Karikatürleri

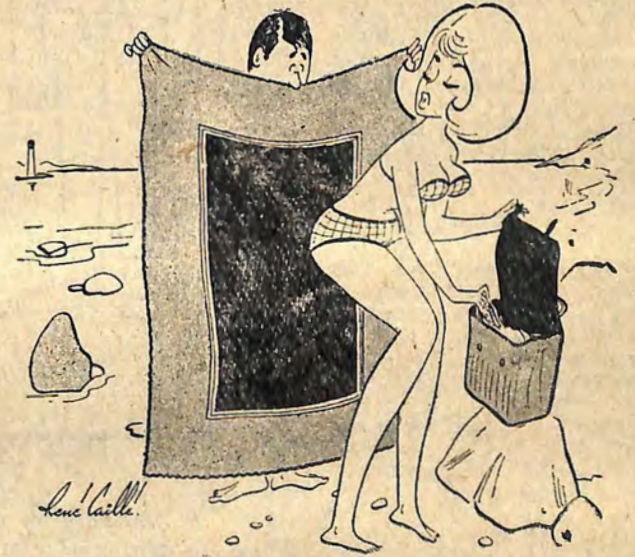
— TATAR BÖREĞİNİZ GELİYOR EFENDİM...

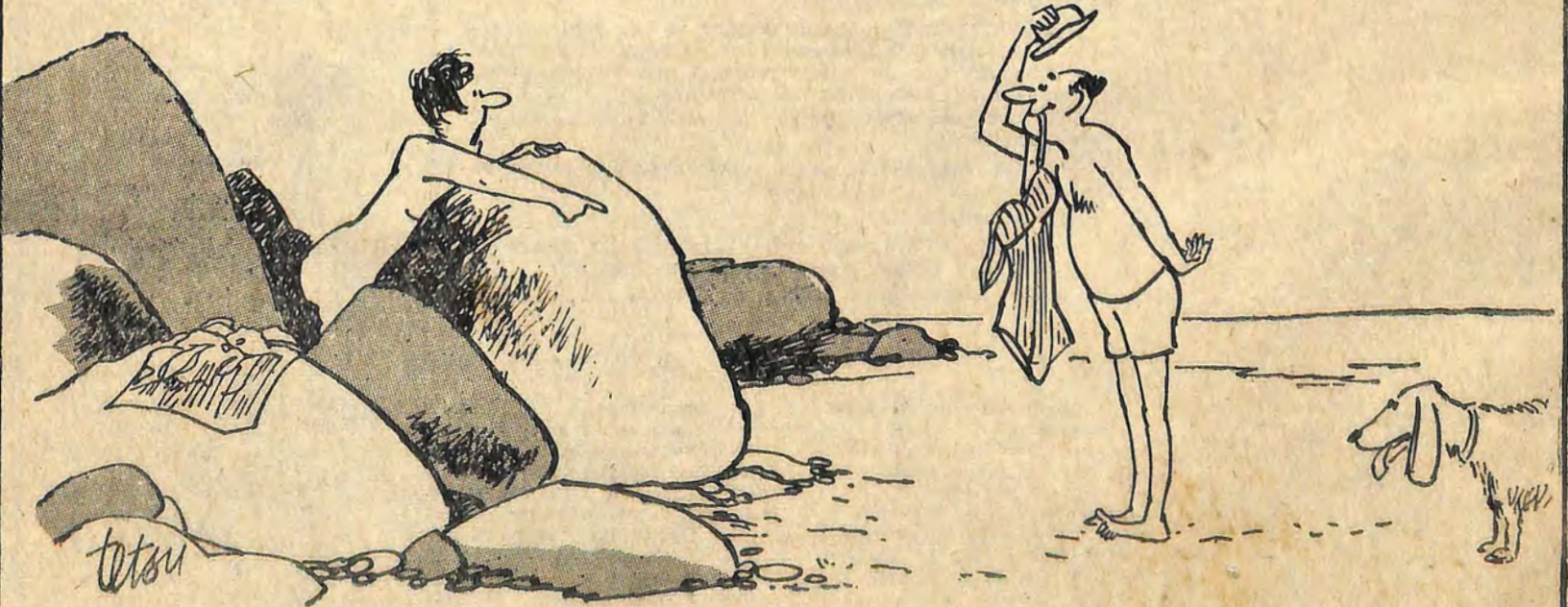
— BEN BANYOYA GİRİYORUM, SİZ DE DÜRBÜNÜNÜZÜ ALIN !..

— İSTESEM OLMAZDI !..

— BAŞKA ERKEKLERDEN SAKLADIĞI, NİZ İÇİN ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM...

— GETİR DİYE KÖPEĞİME SESLENDİMDİ !..

Vah vah...keske UNIROYAL* alsaydı!

Sağlam ve rahat lâstikler üzerinde yol alırken her şoför arkadaş sık sık böyle lâstiği patlamış vasıtalar rasgelir. Evvelâ vah vah, der geçer... Sonra gözü, tekrar tekrar, vasıtasındaki aynadan bu manzaraya takılır... Vaktiyle patlayan lâstiklerden o da çekmiştir... Lâstik patlamasının ne dertli bir iş olduğunu bilir... İşlerinin erbabı olanlar bu duruma düşmemek için şimdi bir tek lâstik seçiyor: UNIROYAL! Evet... UNIROYAL! Terkibinde harika birleştirici CVC bulunan lâstik... Sadece naylon iplik kullanılarak imal edilen lâstik... Isınmaya

en mukavim lâstik... Üstün fren emniyeti sağlayan lâstik... Defalarca sırt geçirilebilen lâstik... Siz de vasitanızı UNIROYAL lâstikleri ile donatarak lâstikten yana rahat ediniz.

* UNIROYAL meşhur U. S. ROYAL lâstiklerinin yeni ismidir.

Akhaha

